PISICA MARIUS
POARTA
CĂTRE CER

CAPITOLUL I

Revelaţia

*

03 Decembrie, 2011
New York City, SUA

În jur domnea o tăcere adâncă… O senzaţie stranie de nelinişte însă, îl cuprindea până în profunzimile conştiinţei sale, deşi, ştia că nu avea de ce. Se plimba prin livada aceea, cu un gazon perfect, umplută de o lumină caldă şi simţea prin pantofii negrii moliciunea blândă a ierbii, iar prin costumul său impecabil trecea un aer plăcut, reconfortant; şi totuşi mintea sa era neliniştită. Nu se întreba ce cauta acolo, ci pur şi simplu mergea fără ţintă. Ajungând la umbra unui măr, unde ploile au umplut cu apă o mică denivelare a terenului se apropie şi mai mult de acea baltă, atât cât să-şi poată vedea reflexia în întinderea nemişcată a apei atât de limpede. Răzleţ, pluteau câteva mere căzute, încă verzi, rotindu-se uşor. El, îngenunche cavalereşte la marginea apei privindu-şi propia reflexie, tulburată pentru scurt timp de căderea unei frunze. În acel moment, avu impresia că imaginea sa , acum neclară, îl priveşte înapoi şi simţi un imbold să atingă cu un deget apa, ce avea o strălucire stranie. La atingerea rece a apei, se formară imediat unde concentrice, fine, ce dispăreau pe masură ce se lărgeau, pierzându-se printre firele de iarbă de pe margine. Surâse

la propriul gând stupid cum că cineva l-ar privii şi îşi retrase mâna, iar o picatură de apă ce-i rămăsese pe buricul degetului se prelinse si căzu în apă, formând alte cercuri concentrice care nu conteneau să se oprească. Din nou, acel sentiment de neliniște îl cuprinse şi mintea sa, programată să se îndoiască de sine îşi spunea: “Eşti sigur că e real ceea ce ai văzut?” Inima începu să-i bată aşa de tare, auzindu-se ca un ecou ciudat, ca nişte voci nedesluşite, din ce în ce mai tare, din ce în ce mai aproape, şi brusc simţii cum ceva îl trase de mână şi cum apa rece îi inunda plămânii lăsându-l fără aer. Încerca să se zbată şi să ţipe, dar trupul său inert parcă nu mai era al său, iar strigătele sale mute, nici măcar el nu le mai auzea. Când în sfârşit corpul sau cedă, creierul său, capabil încă să mai înregistreze imagini, văzu o mână plăpândă, albă, un braţ, apoi materialul alb al unei rochii de mătase purtată de o femeie cu părul lung, negru ca abanosul, răvăşit de adâncul apei, două buze pline şi un nas acvilin, nişte ochi negrii lucioşi amenințători, însă expresia chipului lăsa să se întrevadă o cumplită suferinţă. Părea că vrea să spună ceva din priviri dar dintrodată se năpustii asupra lui cu nişte colţi însângeraţi ca ai unei fiare sălbatice ce tocmai se hrăneşte.

*

Se trezii ud leoarcă în patul său, cu un strigăt înăbuşit şi disperat. Respira greu strângând aşternuturile în pumni, iar până se dezmeticii îşi şterse sudoarea de pe faţă, lăsând în aşternuturile de satin urma pumnilor săi, ce se estompa uşor, insesizabil. La câteva secunde porni şi alarma deranjantă, cu piuitul său electronic, ascuţit, intermitent al ceasului de pe noptiera din stanga patului său, mult prea mare si mult prea gol. Îşi întoarse privirea spre el şi cu un gest mecanic oprii alarma aparatului ce indica ora 06:00 AM, cu cifrele sale pătrate, roşii.

-E un lucru bun că mai trezit la timp! Se adresa ironic aparatului, insensibil la replica sa.

Se dezvelii dând la o parte aşternuturile albastre şi se îndrepta cu mersul leneş spre fereastră. Trase jaluzelele verticale aşteptându-se să vadă primele raze ale soarelui însă era deja Decembrie. Totul era cufundat, încă, în noapte, soarele având să răsară mult mai târziu. Privea prin sticla ferestrei, oraşul căruia-i clipoceau, pe un fond întunecat, miile de luminiţe şi panourile publicitare animate. Câteva maşini treceau grăbite pe şosea, cu farurile lor străpungând ceaţa deasă din timpul nopţii. Cerul încă mai arăta câteva stele şi recunoscu cu uşurinţă constelaţia Orionului. O privea de fiecare dată fascinat, gândindu-se de ce egiptenii erau aşa de interesaţi de ea. De ce era asa de învăluită în mister şi, privind în gol îi venii în minte imaginea femeii misterioase din visul său. Îl trăgea cu mâna aceea plăpândă şi atât de albă, apoi privirea aceea care încerca să-i spună ceva şi, ca de fiecare dată când avea acel vis, cum îl atacă precum o fiară demonică cu acei colţi însângeraţi. Scutură din cap încercând să scape de acele imagini din mintea sa şi simţii nişte fiori reci cum îl treceau pe spatele gol, excitându-i pielea de pe pieptul lat.

După ce îşi făcu siesta de dimineaţă îşi puse costumul şi se privii în oglindă să-şi aranjeze cravata. Îsi puse legitimaţia la buzunarul de la piept al sacoului şi citii entuziasmat: Prof. Dr. Daniel Gospel, scris sub poza în care afişa un zâmbet ce-i aducea aminte de anii studenţiei. Încercă să imite acel zâmbet dezinvolt în oglinda înaltă cu rama sculptată, puse mâna pe servietă şi se îndrepta spre uşa, previzualizând drumul spre universitate.

*

În amfiteatrul universităţii, sala era pe jumătate plină. Scaunele erau dispuse circular pentru a înlesnii predarea cursurilor. Studenţilor li se citea plictiseala pe faţă, cu excepţia celor din primele rânduri ce dădeau dovada de un real interes pentru cursul Drei. Eleonor Patrick.

-Efectul neurotransmiţătorilor eliberaţi de axonul presinaptic este de a inhiba si nu de a excita dendrita postsinaptică şi atunci…

Discursul i-a fost întrerupt de zgomotul uşilor înalte de la una din intrările amfiteatrului. Daniel intră şi o privi cu un zâmbet, aşteptând parcă aprobarea ei să ia loc în sala. Îl privi cum stătea în uşa, cu statura lui impunătoare şi costumul mereu impecabil, frizura lui "sauvage", cu părul tuns scurt şi privirea aceea caldă a ochilor care nu pierdeau nici un detaliu. Îi făcu scurt un semn din cap urmat de un zâmbet şi se grăbii să-şi termine fraza în timp ce el lua loc în sală:

-…şi atunci ei sunt consideraţi inhibitori. Dar dat fiind faptul că timpul nostru se apropie de sfârşit, am să vă rog să studiaţi până data viitoare, pentru o mai bună aprofundare "Efectul neurotransmiţătorilor axonului presinaptic" din teza prof. Everett. Pe data viitoare. Încheie dându-şi ochelarii jos şi aşezându-se la catedra plină de cărţi şi de lucrări de corectat. Studenţii se ridicau în picioare făcând o larmă uneori supăratoare, ieşind din amfiteatru pe toate căile de acces, dar cu care deja se obişnuise. Daniel se apropie de catedră, în timp ce ea, evident obosită, îşi masa pleoapele ochilor cu degetele sale delicate şi subţiri, pe sub ochelarii chic.

-Bună ziua Dr. Gospel! Spuse ea cu accentul ei britanic.

-Bună, Lena!

-Nu te-am văzut azi dimineaţă în cancelarie! Zise ea punându-şi din nou ochelarii la ochi şi adoptând o poziţie mai serioasa, în scaunul de la catedră, ca un jilţ regal îmbracat în catifea vişinie, ca şi celelalte scaune din amfiteatru, ce se asortau într-o paletă interesantă cu parchetul laminat, de culoarea lemnului de cireş şi cu lambriurile înalte ce îmbrăcau pereţii. Arăta superb cu toată oboseala ce i se vedea pe chip. O femeie tânără, la 28 de ani, miniona la vreo 1,65m cu părul ca mierea şi nişte ochi verzi pătrunzători. Când vorbea, buzele i se mişcau aşa lasciv, încat orice bărbat ar fi dat orice, să le sărute, iar vocea ei încânta orice ureche.

-Păi am ajuns devreme şi am intrat direct la cursuri, îi spuse Daniel. Am văzut că mi-ai lăsat o invitaţie pe birou. Despre ce e vorba?

-A, da! Mmm… OK! Îţi spun imediat, spuse preocupată să caute ceva cu o mână iar cu cealaltă masându-şi fruntea pe sub şuviţele părului prins la spate ce aducea cu un lotus înflorit, plutind pe un lac.

Găsi tubul de aspirină, ce nu-i lipsea niciodată, şi luă două pastille sorbind apa dintr-un pahar pe jumătate plin.

-Îmi pari obosită!...

-Mda! Spuse ea. Mulţumesc lui Dumnezeu că exista cafeaua. Am nevoie de o ceaşcă de cafea. Una mare, îi spuse zâmbindu-i. Hai să bem o cafea! Ştiu un loc grozav în apropiere.

Daniel o privii suspicios şi curios în acelasi timp, ţinând în mână plicul alb, simplu, cu o invitaţie ciudată la o conferinţă al cărei subiect nu-l înţelesese prea bine. Îşi puse plicul în buzunarul interior al sacoului şi mergând de cealaltă parte a catedrei, îi oferii braţul celei pe care o admira înca din facultate şi se îndreptara spre ieşire.

Ajunşi în faţa cafenelei, Daniel se grăbi să-i deschidă uşa din termopan, Lenei care intră aruncându-şi privirile după o masa liberă. O muzică lentă, probabil jazz, se auzea în difuzoarele instalate pe pereţii vopsiţi cu galben ai încăperii. Mesele erau aşezate la fereastră, iar alături era barul. Se aşezară şi, o domnişoară drăguţă, chelneriţă în cafenea. le luă comanda:

-Bună ziua! Cu ce vă pot servii? Ţinuta ei era elegantă, sobră iar zâmbetul făcea notă discordantă cu acel loc care arăta mult prea serios, realiză Daniel.

-Două cafele cu lapte! spuse Lena. Şi cu puţin mai mult zahăr pentru mine te rog.

În timp ce se întoarse pe călcâie spuse că revine imediat şi se duse la bar unde se afla expresorul de cafea.

-Drăguţă muzica! spuse Daniel.

- Da e un fel de jazz mai lent, probabil ambiental, între timp cafelele le-au fost aşezate pe masa, chelneriţa retrăgându-se cu un semn din cap, politicos, iar Lena spuse:

-OK! Învitaţia pe care ai primit-o…Mmm asta DA viaţă! se oprii pentru un scurt moment, pentru a sorbii din cafeaua fierbinte. Puse ceaşca cu amândouă mâinile în farfurioara de pe masa rotundă şi reluă:

-Învitaţia pe care ai primit-o, pe care am primit-o şi eu, este pentru o întrevedere cu cei mai mari savanţi ai lumii şi are loc în New York.

-O conferinţă? Despre ce? Păru mirat Daniel, mai mult surprins că a primit şi el o invitaţie. Sigur, diplomele şi lucrările sale erau de admirat, însă nu se considera pe sine una din minţile strălucite ale lumii. Sorbii şi el din cafeaua sa şi aştepta curios răspunsul Lenei, bucurându-se că avea mai mult ocazia să stea cu ea de vorba decât de faptul că primise o invitaţie la o conferinţă internaţională.

-Despre 21 Decembrie 2012! Îţi spune ceva?

-Nu, zise Daniel.

-Ei bine… îşi începu ea prelegerea, adoptând din nou acea postură oficială pe care o avea ori de câte ori vorbea serios, iar accentul ei britanic o făcea să pară şi mai serioasă, să nu mai vorbim de faptul că lui Daniel îi părea şi mai atrăgătoare, întrebându-se de ce niciodată nu a făcut nici un pas spre a se apropia de ea.

-Diferite civilizaţii antice, cu diferitele lor culturi, au prezis ca anul 2012, adică anul viitor va fi unul de maxima importanţă. Unele dintr-aceste civilizaţii presupun că la sfârşitul anului viitor va incepe sfârşitul lumii, mai exact la 21 decembrie.Însă o singură civilizaţie, mayaşii,ca să fiu mai precisă, cred că se va produce o mare schimbare, atât de mare încat nu au putut vedea mai departe de anul 2012, sfârşitul unui ciclu calendaristic, sau nu au înţeles pur şi simplu în ce constă această schimbare. Dovada lor reprezentând-o

calendarul mayan, care este atât de precis încât este practic, infailibil.

-Deci la anul va fi sfârşitul lumii? Asta e ceea ce îmi spui? Trebuie să îmi sun avocatul! O întrerupse Daniel, glumind puţin ironic, lăsând impresia că ar vrea să se ridice, punând amble mâini pe masă.

Lena îşi atinse buza superioară cu vârful limbii, privindu-l peste ramele ochelarilor, în semn că nu avea chef de glume, îşi umezii buzele apoi continuă:

-Mmm… Nu! Ceea ce vreau să spun e că, acest presupus sfârşit al lumii, va fi de fapt, pragul spre necunoscuta schimbare, coincidând cu foarte multe fenomene astronomice de o importanţă deosebită. Scopul conferinţei fiind acela de a stabili ce efecte pot avea aceste schimbări asupra omului, din toate punctele de vedere, fizic si psihic, iar motivul pentru care noi doi am fost chemaţi, este lucrarea noastra despre subiectivitatea realităţii individuale pe care am scris-o amândoi în facultate.

-Cum? păru derutat Daniel. Adică după opt ani de zile ne bagă cineva în seamă lucrarea?

-Da Daniel. Invitaţiile au sosit pe adresa universităţii, cerându-ne prezenţa, îi spuse Lena privindu-l în ochi cu un zâmbet pe care nu-l mai arătase de multa vreme. Daniel îşi aprinse o tigară, inhalând fumul apoi expirându-l zgomotos şi îşi puse bricheta zippo pe masă... Ceea ce nu înţeleg deloc, continuă ea, e de ce noi? Mai gustă odată din cafea şi spuse:

-Invitaţiile nu sunt din partea vreunei societăţi a savanţilor din lume ci din partea unui personaj misterios pe nume Contele Raman. Nimeni nu ştie cine este!

-Conte? Râse Daniel. Raman? Ce fel de nume mai e şi ăsta?

-Nu ştiu Daniel, dar cică tipul ar venii de undeva din România. O ţară din Europa de Est.

-Din Ţara Contelui Dracula? Sper că nu au vreun grad de rudenie? Zise el, vizibil amuzat de subiect.

Lena zâmbii din nou. Privii spre bricheta metalică argintie amuzându-se în sinea ei de mesajul gravat pe ea: “I Have Issues!”; îşi dorea cu ardoare o ţigară, dar îşi aduse aminte că e mai puternică de atât. Daniel, citind-o ca pe o carte îi spuse amuzat:

-De cât timp nu ai mai fumat?

-Ţie chiar nu-ţi scapă nimic, nu-i aşa? Îi replică Lena uşor jenată de cât de transparentă era în jurul lui. Ei bine, cam un an şi jumătate. “Dar nu cred că mi-ar strica una sigură!” îşi spuse în gând. Pot să iau şi eu una? Zise şi întinse mâna spre Daniel care avea deja pachetul de ţigări întins spre ea.

-Eşti incredibil! Îi spuse dând din cap, luând pachetul roşu de ţigări plecându-şi privirea de parca nu voia să vadă ceea ce face. Desfăcu pachetul, scoase o ţigară, luă bricheta de pe masă trecându-şi degetul mare peste gravura întrebându-se dacă şi ea are probleme. Îşi aprinse o ţigară lăsând urme de ruj pe filtrul galben şi simţii fumul cald cum îi umple plămânii şi aroma tutunului care se îmbunătăţise simţitor dealungul anilor. Închise ochii savurând o plăcere de mult uitată şi expiră fumul când îi deschise. Daniel o privii fascinat, studiindu-i mimica şi gesturile, felul cum ţinea ţigara în mana delicata şi uşor tremurândă, denotând pasiunea cu care fuma în acel moment.

-Bun! L-ai întâlnit pe acest conte? O întrerupse el. Parcă ieşită din transă, Lena îi răspunse:

-Nu! E un mister pentru mine. Daniel ridică din sprâncene şi mai curios.

O melodie se auzii dinspre poşeta Lenei, semăna cu “Chasing Cars” a celor de la Snow Patrol. Îşi puse poşeta neagra pe masa şi o deschise, volumul tonului de apel crescu, iar insigna Luis Vuitton strălucii scurt din cauza unor raze de soare ce îşi făceau loc prin perdeaua de plumb a norilor şi prin fereastra cafenelei.

-Da! Răspunse ea scurt, sprijinindu-şi încheietura mâinii în care ţinea ţigara, pe marginea mesei, fumul venind spre Daniel care-l împrăştie cu mâna.

-OK! Vin imediat, spuse glisând display-ul telefonului, punându-l în poşeta. Trebuie sa plec, anunţă ea. Îmi pare rău. Te sun eu mai pe seară.

Îşi puse ţigara în scrumieră şi poşeta pe umăr în timp ce se ridica de la masă. Daniel politicos se ridică şi el, curios de apelul ce tocmai îl primise Lena. Îl sărută scurt pe obraz şi înainte să plece mai trase un fum din ţigara din scrumieră exclamând:

-Oh, Da!... şi ieşi grăbită din cafenea lăsând în urma sa parfumul dulce şi fumul unei ţigări ce ardea încă.

"Uite o femeie căruia nu-i este frică să-şi exprime emoţiile!" gândi Daniel aşezându-se din nou la masa să-şi termine cafeaua. "Bună muzică!" îşi spuse.

*

Ajunşi la Hotelul Plaza, unde misterioasa lor gazdă închiriase o sală de conferinţe, Daniel care purta un costum nou, îi deschise uşa Lenei, ca de obicei încântătoare. Daniel făcu o plecăciune:

-Milady…

-Vai! Mulţumesc bunule domn! Îi spuse ea,intrând în jocul lui şi făcu o reverenţă.

Intrând în sala au fost uimiţi de dimensiunile prea mici pentru o conferinţă de asemenea anvergură, asta dacă nu cumva cei invitaţi erau puţini la numar şi scopul era de a nu aduce la cunoştinţă publicului larg, lucruruile ce urmau a fi discutate. Pereţii erau albi şi îmbrăcaţi până la jumătate într-un lambriu de arţar roşu, pe jos era întins un covor grena cu modele aurii în centru, deasupra cărora era aşezată o masă dreptunghiulară din lemn masiv, probabil stejar, şi noua scaune cu spătar înalt sculptat şi pernă violet, de catifea.

-Se pare că am ajuns ultimii! Zise Daniel îndreptându-se împreună cu Lena spre locurile rezervate lor, unul în faţa

celuilalt, în dreptul fiecăruia fiind o plăcuţă cu numele şi un dosar gros. Salutară din priviri pei cei deja prezenţi care erau foarte zgomotoşi discutând aprins în engleză .

-Mă aşteptam să vină mai multă lume! spune Lena.

În acel moment întra în sală, pe o alta uşă decât cea pe care intrară invitaţii, Contele Raman spunând:

-Întradevăr domnişoară Clark, ar fi trebuit sa fim mult mai mulţi, însă oamenii buni sunt greu de găsit în ziua de azi. Sala amuţii. Uimirea Lenei i se citi pe faţă.

Contele avea o statură impresionantă şi o voce impunătoare, cu toate astea se mişca atât de lejer lăsând impresia că pluteşte. Avea un chip cu trasături fine în jur de patruzeci de ani, se vedea şi dupa hainele în care era îmbrăcat, ca a dus o viaţă demnă de un conte. Şi totuşi nimeni nu ştia cine este. Merse până în capul mesei, tăcut se aşeza pe scaun cu încheieturile mâinilor pe marginea mesei şi spuse adresându-se tuturor cu un glas domol.

-Bună seara doamnelor şi domnilor! Vă întrebaţi probabil cine sunt şi de ce v-am chemat aici, aş dorii mai întâi să vă spun că sunt Contele Arian Raman, spuse arătând cu o mână spre sine. Daniel observă că pe un deget avea un inel foarte mare cu o piatră străvezie, translucidă, foarte ciudată.

-Această întâlnire nu va fi mediatizată din motive pe care am să vi le explic ulterior. V-am studiat activitatea tuturor, iar în urma rezultatelor muncii dumneavoastra aţi fost selectaţi pentru a participa la aceasta hai să-I spunem aducere la cunoştinţă, în ceea ce priveşte ziua de 21 Decembrie 2012. Acum ştiu că pentru unii dintre domniile voastre aceasta data poate ca nu are o insemnatate prea mare, iar pentru altii poate că înseamnă totul. Dar, înainte de toate să vă ajut să vă cunoasteţi cât mai bine, pentru că astfel sper că veti lucra împreuna în următoarea perioadă.

Se ridică în picioare, cu degetele încă sprijinite pe masă şi cu inelul care strălucea acum într-un mod foarte ciudat. Instinctiv, Daniel îi făcu un profil psihologic scurt, studiindu-i mimica şi gesturile, îl vedea ca pe o persoană foarte calmă şi raţională, dar care cu siguranţă a trăit prea multe întâmplări în doar

cei patruzeci de ani pe care arăta că-i are. Contele indică cu mâna sa dreaptă şi îl numii pe un tip la vreo treizeci de ani, cu părul grizonat, mult prea devreme, cu ochelari cu ramă neagră:

-Prof. Dr. Michael Planck, din Marea Britanie, astrofizician. Mai departe îl avem pe Prof. Dr. Martin Simic, fizician, din Serbia, spuse Contele arătând spre stânga sa, un tip dolofan într-un costum de culoare gri, cu chelie.

-Alături de profesorul Planck este domnul Prof. Dr. Sidney Powell, din Marea Britanie, arheolog; domnul Mahmoru Akita, genetician din Japonia – şi pronunţă numele cu un accent impecabil – care se ridică şi se înclină salutând după tradiţia japoneză după care luă loc; domnul Jean-Jeaques Flandre, biolog, din Franţa…

-Bonsoir! replică Flandre, un tip elegant cu o frizură ce amintea de Alain Delon, cu veşnicul fular alb în jurul gâtului,ce se tot juca cu un creion între degetele prea lungi şi subţiri.

-Vivian Withmore, oceanolog din Australia, aşezată lângă Daniel, care salută cu o voce subţire, cu accent tipic Australian, era o tipă zâmbăreaţă, cu nişte ochi verzi smarald, cu părul roşcat în bucle largi şi câţiva pistrui pe pomeţi.

-În cele din urmă, Dr. Eleonor Patrick şi Daniel Gospel, psihologi, din Statele Unite. Acum!... şi se aşează plecându-şi privirea pentru o secundă; inelul pe care îl avea la mână nu mai avea aceeaşi strălucire…Motivul pentru care v-am chemat este că data de 21 Decembrie, adică peste un an de zile, va avea loc cel mai important fenomen pe care umanitatea îl va avea de înfruntat. După cum bine ştiţi, spuse contele vorbind din nou cu acea tonalitate impunătoare, planeta Pământ va trece printr-o bandă fotonică cu o lăţime de două mii de ani, moment ce va coincide cu alinierea sistemului nostru solar, la centrul galaxiei. Din păcate, acest lucru deja este un fapt, înca din 1998 soarele nostru intrând în banda fotonică prin care sistemul solar trece la fiecare 26 000 de ani, iar Pământul urmând a intra în această bandă în 2012 pentru o perioada de 2000 de ani. Deasemenea această dată, coincide cu începutul celui de-al şaselea ciclu calendaristic maya, când s-ar

presupune că v-om ascende la un nivel superior al existenţei unde ar trebui să primim în dar cunoştinţele şi secretele întregului univers. Acest lucru poate fi însă, dezastruos, dar, totul se poate schimba…

-Mă scuzaţi că vă întrerup, spuse Daniel sceptic. Care este baza acestor teorii?

Contele îl privii pe Daniel, în timp ce colţurile gurii sale încercau să-şi abţină un zâmbet. Michael Planck, astrofizicianul intervenii:

-Acum trei ani, eu şi asistenţii mei de la universitatea Oxford, am observat o tendinţă a planetelor şi a stelelor apropiate de a se alinia la centrul gravitaţional al galaxiei noastre. "Vorbeşte foarte mandru de el!" îşi nota în minte Daniel. Am descoperit astfel şi banda fotonică şi i-am calculat traiectoria, cu ajutorul celor de la NASA, continuă el, ceea ce domnul Conte a spus mai deveme este în întregime adevarat. Fără să luăm în considerare posibilele efecte ale bandei fotonice numai alinierea sistemului solar la centrul galaxiei poate avea efecte dezastruoase asupra vieţii pe această planetă, datorită inversării polilor magnetici ai planetei.

-Şi de ce nu simţim aceste efecte în momentul de faţă? întreba Lena.

-Asta este pentru că alinierea la centrul galaxiei, a făcut ca pe tot globul clima să ramână neschimbată. De ce nu simţim efectele probabil că asta o să ne explicaţi dvs. şi Dl. Gospel mai târziu.

-Nu ar trebui neglijate nici efectele bandei fotonice d-le prof. Planck, intervenii Mahmoru Akita. Acum 2 ani de zile, în urma unui experiment, în care câteva particule de fotoni au fost izolate în vid, în momentul în care în cuvă sa introdus o mostră de ADN, fotonii au interacţionat cu moleculele, luând forma de spirală a acestora, ba mai mult, schimbându-le total structura, îmbunătăţind legăturile, în fond fiecare particulă subatomică este goală dinăuntru, adică este energie pură, la fel şi fotonii, care iau forma şi devin vizibili, doar când întâlnesc un corp material. Si astfel…

-Şi astfel ajungem la vechea teorie despre materie versus antimaterie, intervenii Lena, spre uimirea lui Daniel care nici în ruptul capului nu o credea a fi pasionată de fizica cuantică.

-Exact… spuse zâmbind Moru Akita, însa asupra oamenilor este cu totul o altă poveste. Vorbea sacadat şi tot timpul îşi aranja ochelarii pe nasul lucios, unsuros. Se pare că efectul asupra ADN-ului uman este incredibil, din două spire existente, se pare că vom avea 12, pe măsura ce vom trece prin banda fotonică, cu cât mai mare fiind perioada de expunere, cu atât mai mare va fi schimbarea. Iar asta este inconmesurabil. Vă dati seama ce vom putea face? Vom fi probabil capabili să percepem alte dimensiuni, probabil patru sau cinci, cine ştie, poate chiar mai multe, iar corpurile noastre vor fi poate chiar luminişcente. Desigur, rămâne o problema însă… spuse întristat, aceea că nu toţi indivizii de pe planetă vor putea face faţă schimbării. Probabil că Mama Natură îşi face singură selecţia naturală. Supravieţuirea este a celui mai puternic, cel ce se poate adapta mai bine la acest proces.

-Mulţumesc Dle. Akita! intervenii Contele succint. În altă ordine de idei, în curând, veţi fi invitaţi să faceţi parte din echipa care va opera, un fel de celulă de criză, să-i spunem, direct de pe un vas, aflat în mijlocul Atlanticului. Prestaţiile dvs vor fi remunerate pe măsura, deşi… şi aici îi apăru o urmă de îngrijorare pe faţă, dacă nu reuşim acest lucru, totul va fi în van, iar banii nu vor mai avea nici o valoare, şi nu vor mai putea schimba nimic.

-Să sperăm că banii nu vor mai exista nici dacă reusim ceea ce ne propunem! Spuse Prof. Sidney Powell, coborându-şi privirea apoi încruntându-şi sprâncenele groase, lăsând să se vadă ridurile de expresie, adâncii dintre ele, ce formau un “U”, ciudat ca o stemă în frunte.

-Eu cred că banii nu sunt problema! Se pronunţă Daniel. Oamenii întotdeauna îşi vor găsi o moneda de schimb.

-Întradevăr, d-le Gospel. Însă noi sperăm să eliminăm cu totul conceptul de monedă. Pentru că asta e ceea ce a produs războaiele dealungul istoriei lumii noastre . Lăcomia omului, dacă reuşim să inoculăm oamenilor gândul că nu au nevoie de nimic

pentru a trăi, resursele planetei fiind distribuite în mod egal tuturor, poate vom elimina violenţa cauzată de lipsuri.

-Vorbiţi cumva despre natura umană, D-le Powell? Întrebă Lena.

-Nicidecum, draga mea. La ce mă referеam de fapt este modelul de societate închipuit şi proiectat de Jaques Fresco, sunt sigur ca a-ţi auzit de dânsul.

-Da, e vorba de o societate utopică în care totul e atât de perfect, însă…

-Însă acea societate nu este doar un proiect, D-na Patrick. Si vă asigur că nu e deloc utopică, preciză Contele… acum doi ani s-au pus bazele unei societati, "*Zeitgeist*" care trăiesc după sistemul autosusţinerii şi independenţei de tot ceea ce înseamnă societatea cunoscută de dvs. Aceia dintre dvs care doresc să cunoască această societate, sunt bineveniţi, pentru un studiu de caz şi nu numai, deoarece creând această societate sperăm să trecem cu bine de încercările anului ce va veni.

Inelul purtat la deget începu din nou să aibă acea strălucire stranie, Daniel îl studia atent, insistent chiar, simţind cum respiraţia i se accelerează pentru că vedea în acea strălucire stranie, ceva extrem de familiar, ştia că a mai văzut-o undeva, iar mintea sa făcu acel click necesar pentru a găsi acea amintire a apei din visul său, predecesoare imaginii terifiante a acelei femei demonice. Ridică din sprâncene şi îşi scutură capul uşor, simţind rigiditatea gulerului cămăşii sale albe, impecabile.

-În speranţa că îmi veţi accepta umilele mele scuze, pentru această invitaţie inoportună, luă din nou cuvântul Contele care-i aruncă lui Daniel o privire. Dar scopul real al acestei adunări este acela de a vă cunoaşte în persoană şi de a vă pregătii pentru ceea ce urmează să luaţi la cunoştinţă peste trei zile. Locul de întâlnire va fi aici, la orele 19:00; după care vom merge către aeoroport unde ne va astepta o aeronava particulara. Destinaţia va va fi comunicată în avion, însă bănuiesc că până atunci fiecare dintre domniile voastre va dori să se pregătească pentru o şedere de… să sperăm noi câteva luni. Vă reamintesc că prezenţa nu este

obligatorie, iar colaborarea cu noi va fi foarte bine remunerată, aşa că am să vă rog să vă gândiţi foarte bine înainte de a va îmbarca în aeronavă. Deşi eu sper, cum v-am mai zis, şi îşi împreună mâinile ca şi cum s-ar ruga, sper să veniţi toţi, pentru că viitorul omenirii poate depinde de noi şi de cât de mulţi suntem implicaţi în asta. Ştiu că poate sună nebuneşte, dar vă asigur că totul se întâmplă, şi e cât se poate de real.

-Şi atunci de ce să nu aducem la cunoştinţă publicului acest lucru, îşi spuse părerea, Viviane Withmore.

-Pentru că vrem să împiedicăm panica în masă şi un puternic val de sinucideri, probabil, îi răspunse Daniel îngândurat.

*

Vântul adia uşor, împrăştiind câteva frunze uscate printr-o mişcare spiralată, foşnăind uşor cu sunetul lor ruginiu, urcând înalt şi intrând pe o fereastra din apropiere. Perdeaua camerei ieşise în afara ferestrei şi se unduia molcom în şoaptele uşoare ale vântului. Aerul rece al iernii pătrunse în cameră şi excita pielea unei mâini grosolane, dezvelită de sub cearşaful alb ce crea în întuneric, văi adânci şi munţi înalţi de umbre, cute şi forme ale unui corp masiv. Se agita în somn, respira sacadat apoi brusc deschise ochii şi se ridică grăbit. Întunericul din cameră nu-i spunea nimic nou, însă o mireasma amăruie îi înfăţişa în minte o imagine de o cumplită suferinţă, Frunze mormăind, copacii înalţi şi

uscaţi urlând de durere aruncându-şi ameninţător crengile în bătaia unei furtuni violente ce lăsa doar prăpăd şi uscăciune în urma ei, un cer roşu închis, apăsător şi crăpături ce formau falii întregi în scoarţa planetei care gemea asurzitor.

O durere cumplită îl lovi , o lacrimă îi curgea pe obraz, deşi nu ştia de ce… de ce se întamplau toate acestea, de ce îl doare atât de mult. Inima îi bătea să-i sară din piept, apoi nările i se umpluseră de un iz insuportabil, privi disperat în jur şi văzu doar moarte, cadavre de animale, elefanţi, lei, balene eşuate şi schelete umane care arătau ca şi cum încă mai ţipau… din faliile create ieşeau flăcări şi lava încinsă ce acopereau pământul până departe, venind ameninţător către el, se întoarse şi porni să urce pe un munte uscat, cu pietrele încinse de atâta căldură, de atâta ură pe care o simţea ca nişte mărăcini sub tălpile sale goale. Urca disperat, agăţându-se de orice piatră, urcând orice stâncă îi ieşea în cale până ajunse pe un platou înalt, înca verde, cu o racoare plăcută şi cu un parfum de flori înmiresmate a bucurie şi iubire. Prinşi de mână într-un cerc stăteau 140 de oameni… stăteau cu ochii închişi şi feţele în sus de parca s-ar fi luptat în mintea lor cu distrugerea şi dezastrul din jur. Brusc s-au strans de mâini mai puternic, iar o voce nevazută şoptea cuvinte fără înţeles pentru el, acele şoapte parcă-l pătrundeau până la ultima celulă devenind asurzitoare, iar oamenii ce se ţineau de mâini au început să leviteze şi să se învârtă în cerc. Fu capabil să-i recunoască printre cei prinşi în ritualul acela pe Lena, sora sa şi pe Daniel, restul nu-i recunoscu, probabil nici nu conta.

Tot ridicându-se acel cerc de oameni, a lăsat să se vadă acea voce care şoptea parcă un descântec. Vocea aceea întruchipa o femeie într-o rochie alba, cu părul lung şi negru, ale cărei plete unduiau în bătaia vântului. Mâinile ei plăpânde şi albe stăteau de parcă ar fi ţinut ceva strâns la piept. Îşi desfăcu palmele şi o sferă luminoasă se creea în mânile ei. Strălucirea aceea îl umplea de bucurie, simţea o euforie totală inexplicabilă, apoi murmurul buzelor pline ale acelei femei îi spuse:

-Nu te teme Gabriel! Totul e menit să se intâmple astfel!

Sfera luminoasă din mâinile ei creştea din ce în ce mai mare şi începu să plutească în jur, în spirală, extinzându-se din ce în ce mai mult acaparând totul, absorbind tot ce era în jurul său, descompunând totul în particule de lumină pură, atât de perfectă… oamenii şi ei se transformau în lumină şi rupeau acel cerc împrăştiindu-se în toate părţile, recreând planeta aşa cum era ea, aşa cum o ştia, la fel cum simţea că trebuie să fie, apoi totul din jur fu cuprins de aceeaşi lumină pură, alungând orice umbră, orice urmă de îndoială şi orice gând negativ nu-şi mai avea rostul…

Se trezi din nou în rezerva sa, o raza de soare îi gâdila obrazul gras, un zâmbet larg arăta starea de beatitudine în care se afla. O asistentă medicală intră în camera şi îi spuse bună dimineaţa, apropiindu-se de el să-i pună o perfuzie.

Aerul călduţ al spitalului împrăştia un iz neplăcut care îl întâlneai în orice spital. Acel miros de curaţenie exagerată îi provoca Lenei greţuri în timp ce păşea cu mersul elegant, cu zgomotul tocurilor acoperind vociferările asistentelor care îi mai aruncau din când în când câte o privire invidioasă pentru pantofii ce-i purta, mergând către rezerva unde Gabriel Patrick, fratele ei, era internat de 2 ani.

Se opri în faţa unei uşi albe cu maner auriu în care îşi vedea propria reflexie. Întinse mâna şi răsuci mânerul, uşa se deschise şi un aer călduţ îi mângâie obrajii, iar mirosul de spital se intensifică. Pe un pat alb stătea întins un bărbat tânăr, cu faţa umflată, cearcane până la jumatatea obrajilor, un păr lung până la umeri, roşcat ca la vechii vikingi, cu nişte ochi verzi, reci care o priveau însa cu atâta blăndete, schiţând un zambet larg din buzele prea subţiri, la vederea ei. Lângă pat, o asistenta într-un halat albastru, de doc, îi aranja o perfuzie, apoi îi înfipse acul gros, legat de un furtun subţire transparent, în cateterul prins de mâna prea albă a lui Gabriel. în timp ce închidea uşa răsuncindu-se uşor pe călcâie, Lena privii perdeaua care se legana uşor în curentul creat de inchiderea uşii. Se apropie de pat zâmbind aşa de fals,

gândindu-se să mascheze tristeţea profundă din sufletul ei, nu putea să-l ingrijoreze cu conflictul din mintea ei.

-Hei! Ia uite cine mă vizitează… spuse el şi zâmbetul de pe faţa lui se amplifică, încât pometii se uneau cu arcadele facându-i ochii aşa de mici că abia se mai vedeau. Asistenta o privi pe Lena cu figura aceea impasibilă, care spunea că a vazut tot la viata ei şi spuse:

-Am să vă las un moment! Şi cu paşi măsuraţi ieşii din rezervă, închizând uşa după ea.

Piuitul aparatului ce-i măsura bătăile inimii lui Gabriel o trezi pe Lena ce căzuse parcă într-o transă şi i se adresă fratelui ei cu cea mai duioasă voce:

-Ce mai faci? Se aşează pe pat şi întinse mâna către mâna lui. Îi mângâie palma cu degetele groase şi cu tenul său atât de alb, apoi îl sărută pe fruntea lată. Cum te mai simţi?

-Ooo! Perfect. Mai perfect de atât nici că se poate, răspunse el, vorbind cât se poate de sincer, deşi în cazul lui orice om ar fi cedat psihic - să fi legat de un pat doi ani de zile, cu chimio-terapie şi nici o legatură cu exteriorul, cu soarele şi cu natura care-l încântau atât de mult, decât prin deschizătura unei ferestre. Era împacat cu sine, cu condiţia sa şi cu viaţa însăşi.

-Mă bucur foarte tare. Am venit să vorbim ceva, îi zise în timp ce privea picăturile de lichid transparent ce se scurgeau din punga acea de plastic, în micul recipient ce doza cantitatea de lichid care ajungea în braţul lui Gabriel.

-Hmm… lasă-mă să ghicesc! Pleci din oraş? spuse privind-o fix.

De când Gabriel intrase în spital, Lena nu mai era aceeaşi. Mintea ei stătea doar la fratele său, se temea să-l lase sigur, nu o făcuse niciodată, iar acum că trebuia să plece, mai ales că nici nu ştia unde are să meargă, era puţin confuză, inima îi spunea să nu plece, pentru a mai rămâne cu el, în timp ce raţiunea îi spunea că dacă nu are să plece, nu va mai fi probabil o planetă pe care să traiască. Deşi încă nu înţelegea ce ar fi putut face ea, în plus erau atât de mulţi oameni care să facă acel lucru în locul ei. Nu

putea să-l abandonze. Dacă întradevăr ar fi sfârşitul lumii ar fi vrut să-l petreacă alături de el.

-Da. Aşa este, recunoscu ea oftând, dând după ureche o şuviţă de păr care atârna atât de elegant... Zâmbetul ei timid, era mult prea lizibil pentru Gabriel, astfel încât să nu-şi dea seama că e ceva mare la mijloc, aşa că o întrebă:

-Şi unde anume trebuie să pleci? Spuse ridicându-se mai sus în pat, aranjându-şi perna mototolită, mult prea moale şi mult prea albă, la spatele său lat.

-Ţii minte ce am vorbit acum ceva timp despre… urmă o pauză în care privi în tavan căutând parcă inspiraţia, despre cum civilizaţia maya a prezis ca pe 21 decembrie 2012 lumea aşa cum o ştim noi se va schimba, sau va fi distrusă de cine ştie ce transformare sau cataclism?

-Da da! Ţin minte… spuse el ştergându-şi câteva broboane de sudoare de pe frunte cu podul palmei, alte câteva, alunecându-i jilav peste tâmple, lăsând o dâră fină în urma lor. Wow! E foarte cald aici

. Lena continuă:

-Ei bine, am fost chemată la o conferinţă, ce priveşte chiar fenomenul acesta şi ce ar putea să se întâmple şi ce nu. OK! Ideea este că v-a trebui să plec ceva vreme din oraş şi nu ştiu exact când anume mă voi întoarce, şi voiam să ştiu dacă te vei descurca o vreme fără mine.

-A început, nu-i aşa? îi spuse el, în timp ce Lena ridicându-şi rivirea în tavan încerca să nu izbucnească în plâns.

-Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine, iubita… îi zâmbii mângâindu-i obrazul. O să fiu OK. Ştiu asta acum, doar un singur lucru vreau să-l ai în vedere… îşi plecă privirea, inspiră adânc cu gândul la acel mesaj primit în vis.

-Sigur! Orice… zise şi clatină din cap, gesticulând cu ambele mâini.

- Când va veni vremea… vreau să te gândesti la ceva frumos, nu la viaţa care am dus-o, nu la ultimii doi ani… ci la ceva… roz şi pufos, aşa cum îmi place mie, spuse râzând.

O lacrimă îi aluneca pe obrazul stâng, curgând uşor spre bărbie, fiind urmată îndeaproape de alta, iar ochii îi căpătară o strălucire apoasă.

-Dar tu urăşti tot ce e roz şi pufos, încerca ea să râdă şi să zâmbească.

-Ştiu, dar acum nu aş putea să mai urăsc ceva nici dacă aş vrea. Nu mai pot. Simt că iubesc tot, orice, pe oricine, nu ştiu cum să-ţi explic schimbarea prin care trec, am avut timp destul în aceşti doi în care să mă gândesc la tot ce e mai important în viaţă, şi mi-am dat seama că doar iubirea necondiţionată faţă de tot ce mă înconjoară este scopul existenţei noastre, iubirea este forţa creatoare şi doar ea ne poate lipsi de frica ce sălăşluieşte în adâncul nostru, al fiecăruia.

-Ştiu scumpule… şi îl îmbrăţişă.

Se priviră câteva secunde, care treceau mult prea repede, priviri ce spuneau totul despre ei, apoi Lena răbufni într-un plânset violent, ce răsuna în rezerva din spitalul acela, ai cărui pereţi au auzit şi au văzut mult prea multă suferinţă, vibraţia acelei suferinţe, născând parcă un vuiet răsunător, în nopţile liniştite, nederanjate de vreun plânset al vreunei soţii căreia i-a murit soţul, sau al agitaţiei unui tată ce îşi aşteaptă fiul, ori de tocurile nervoase ale unor asistente mult prea fiţoase ca să poarte altceva.

CAPITOLUL II

Prima revelatie

*

22 august 1987,
Bucuresti, Romania

Lumina slaba din camera sarac mobilata ii dadea dureri de cap lui Ionut Popa. Era si asa destul de agitat, tot cautand ceva prin mormanele de dosare stivuite prin debaraua din camera sa ce o folosea pe post de birou. Rascolea stivele de dosare invechite si prafuite incat o ceata de praf se ridica si il facu sa stranute puternic, stropi din mucoasa sa nazala sarind peste un dosar alb lasand cerculete umede ce se colorau imediat in maroul pamantiu al prafului ce umplea tot Bucurestiul.

-Unde naiba este? Îngăimă el dând la o parte dosarul alb. Tată unde ai ascuns-o?

Se opri pentru un moment şi se ridică îndreptându-şi spatele, simţind cum discurile coloanei sale se tasau uşor, durerea ce o simţea devenind insuportabilă. Dar nu se putea opri. Trebuia să gasească cartea. Îşi trecu mâinile prin părul blond şi des presând cu podul palmelor tâmplele umflate de durerea de cap. Privii învins către tabloul “Tovarăşului” ce stătea agăţat pe peretele opus debaralei. I se părea că tabloul nu stătea cum ar trebui şi se gândi că tatăl său, suspicios de fel, putea fi foarte inventiv când venea

vorba de ascuns lucruri importante. Luă un taburet de lângă biroul din lemn de nuc, pe care atunci când avea 12 ani, scrijelise cu un briceag numele său. Puse taburetul lânga peretele murdar şi umed de atâta igrasie, de iarna trecută, şi gândindu-se la corecţia pe care tatăl său i-a aplicat-o pentru că a scrijelit biroul, se ridică punându-şi un picior pe taburet, apoi pe celălalt. Îşi îndrepta din nou spatele şi se uită la privirea mândră a preşedintelui.

-Ce îmi ascunzi tovarăşe?

Puse mâinile pe rama aurie a tabloului, degetele sale mari atingând sticla prăfuită, lăsând urme în stratul de praf ce îi murdarea acum degetele. Se aplecă să rezeme tabloul de perete şi observă că în locul tabloului, era o gaura, nu prea estetica, o spărtura inegală, plina de pânze de păienjeni. Înăuntru era ceva împachetat într-o hârtie galben pământiu şi legată cu sfoară albă, în cruce, la fel cum îl învăţase tovarăşa învăţătoare să-şi lege manualele ce le primise în clasa I la şcoală. Îndepărtă pânzele de păianjeni şi luă pachetul pe care se mişca alarmat, un păianjen cu cruce. Îl îndepărtă cu podul palmei în timp ce cobora de pe scaun, privindul cum se grăbea să se adapostescă sub canapeaua veche, tapiţată cu floricele. Se apropie cu paşi calculaţi de birou şi îl trânti, întorcându-se să caute un cuţit pentru a tăia sfoara cu care era legat pachetul. Merse până în bucătărie şi deschise un sertar de la bufetul alb de pe peretele cu faianţă străvezie căzută într-un colţ, lăsând să se vadă adezivul cu care a fost lipită şi care ar fi trebuit să nu lase să se desprindă, dacă nu ar fi fost ciocnită de muncitorii care l-au ajutat să aducă bufetul de la soacra sa. Puse mâna pe un cuţit de masă şi realiză că nu prea avea ce face cu el. Luă un altul cu care tăiau carnea şi se apropie de fereastra cu perdele murdare şi deschise geamul pentru a aerisi, în speranţa că se va mai răcorii puţin pe arşiţa aceea. Se întoarse în birou, târându-şi papucii chinezeşti de cauciuc pe linoleumul din hol. Se aşeza pe scaun gândindu-se la ce ar putea găsi în pachet. Tăie sfoara alba şi, cu grijă, despachetă hârtia. Era o carte, legată în piele. O deschise şi pe prima pagină erau nişte caractere ciudate, ce semănau cu cractere hindi. Trecu la pagina următoare şi observă că era de fapt

un manuscris. Totul era scris în hindusă. Nu înţelegea o iotă din ce scria acolo. Lăsă manuscrisul pe birou şi se lăsă să cadă pe spătarul scaunului de lemn, care scârţâia din cauza anilor trecuţi peste el.

-Unde dracu găsesc eu un traducator de hindusă? Şi în timp ce mintea îi alerga prin cartea de telefoane, sunetul deranjant al telefonului cu disc îl făcu să-i ţiuie urechile.

-Da vă rog! Răspunse vizibil deranjat.

-Bună ziua! Tovaraşul Popa? Se auzi o voce piţigăiată de la celălalt capăt al firului.

-Aa mda, spuse el.

-Tovarăşe, ţin să vă comunic că soţia dumneavoastră a fost dusă la spitalul Pantelimon. Vă sun de la Liceul Iulia Haşdeu, tovarăşa profesoară a intrat în travaliu şi am chemat o ambulanţă.

-Am înţeles! Am să merg imediat la spital. Vă mulţumesc mult. O zi bună! Spuse şi aşează receptorul în furcă.

Îşi puse capul între palme şi coatele pe birou. Aştepta cu nerăbdare naşterea copilului său. Însă momentul era cum nu se poate mai nepotrivit. Mintea sa era Într-un vertij ameţitor. Cum avea să meargă la spital ştiind ce avea în posesie în acest moment ? Se ridică grăbit şi îşi puse paltonul lung, gri şi încălţă pantofii negrii din holul de la intrare. Nu putea să nu fie lângă Maria. Îşi iubea soţia. Era singura care-l înţelegea şi-l susţinea în tot ceea ce făcea. Chiar dacă uneori i se părea că e o pierdere de timp şi îl mai cicălea un pic. Luă manuscrisul de pe birou şi îl puse în buzunarul de pe interiorul paltonului de vară. Era tocmai potrivit, deşi atârna cam inestetic în buzunar, iar paltonul pe o vreme ca asta... Ieşi şi încuie gândidu-se că va găsi o soluţie după ce se întoarce de la spital.

Ajuns la camera de gardă a spitalului Sf Pantelimon, întrebă la registratură de soţia sa, iar o doamnă în vârstă destul de drăguţă, îl indrumă către etajul 1, la secţia de obstetrică şi ginecologie, unde avea să îl întâlnească pe Dr. Pavelescu, cel mai bun obstetrician din ţară. Acesta era un tip masiv, mai înalt decât el, probabil avea vreo 1,90 m, proaspăt bărbierit, cu trăsături ferme şi cu nişte mâini uriaşe, aparent neîndemânatice.

-Bună ziua, tovarăşe doctor Pavelescu! I se adresă Ionuţ, întinzând mâna respectuos. Doctorul, îl privi scurt şi cu un zâmbet profesional, îi intinse mâna păroasă de sub mâneca scurta a halatului alb, contrastant cu furtunul negru al stetoscopului ce îi atârna în jurul gâtului gros.

-Bună ziua, tovarăşe.

-Mă numesc Ionuţ Popa! Spuse el privindu-l în ochii reci. Îşi retrase mâna, şi îl privea în continuare fix. Soţia mea a fost adusă de urgenţă la spital, trebuie să nască. Maria Popa se numeşte.

Doctorul se uită un moment la omuleţul slăbuţ şi elegant din faţa sa apoi căută pe fişa din mâna sa câteva informaţii, după care spuse ferm:

-Da tovarăşe Popa! Este la salonul 2. O pregătim pentru naştere prin cezariana. După consultaţiile mele, nu va putea naşte normal, deoarece soţia dumitale are un organism tare încapăţânat, iar dacă nu facem operaţia e posibil să nu poată rezista naşterii, astfel se poate risca să pierdem şi mama şi fătul.

Vestea pică nu tocmai bine pentru viitorul tată care se schimbă la faţă imediat. Dr. Pavelescu sesiză acest lucru şi încercă să-l calmeze.

-Staţi liniştit tovarăşe! E pe mâini bune. Vă asigur că nu aveţi de ce să vă faceţi griji. şi îi puse o mână pe umăr, menită să-l liniştească pe Ionuţ.

-O pot vedea, tovarăşe doctor? Întrebă el cu vocea tremurândă.

-Da sigur că puteţi. Mergeţi vă rog la salonul 2. E prima uşă pe dreapta după ce daţi colţul acesta, zise doctorul arătându-i direcţia în care urma să meargă. Se îndrepta către salonul 2, pe un hol slab luminat, din lipsa ferestrelor suficiente, iar lumina electrică nu se folosea foarte mult în timpul zilei datorită programului comunist de raţionalizare a consumului de energie. Ajuns în faţa unei uşi vopsite în alb, cu o cifra 2 gravată pe ea, sub care era un mic avizier de sticlă. Apăsă clanţa şi intră. O lumină mai buna decât cea de pe hol, îi mângâie faţa şi în salonul alb, cu mozaic pe jos, erau aşezate patru paturi de spital, cu saltele

albastre, pe arcuri, şi lenjerii albe. Internate acolo mai erau încă două femei care tocmai născuseră şi aşteptau să vină momentul în care asistentele aduceau copii să fie hrăniţi. Salută respectuos şi intră uşor în salon, se apropie de patul din dreapta unde Maria, soţia sa iubită stătea întinsă cu burta rotunjită de sarcină, respirând greoi, cu un zâmbet natural pe chipul răvăşit de durere. Se apropie şi se aşează pa marginea patului strângându-i mâna în palmele sale. I-o sărută prelung, cu drag şi îi spuse:

-Ce faci scumpa mea? Îi mângâie obrazul umed de lacrimile curse de mai devreme, iar ea îşi plecă uşor capul în palma lui, bucuroasă că a ajuns. Părul negru şi lung aşezat în bucle largi, îi mirosea atât de bine în momentul când o săruta pe obraz, iar ochii înlăcrimaţi de fericire ai Mariei, îl priveau cu recunoştinţă.

-Sunt mai bine! Contracţiile vin şi pleacă. Iubita mea vrea să iasă afară.

-Sau iubitul… spuse Ionuţ, încă nu ştim ce este.

-Va fi fată, îi spuse Maria cu faţa schimonosita de durerea unei noi contracţii.

-Nu asta e important acum… indiferet ce va fi îl vom iubi ca pe ochii din cap. Am vorbit cu doctorul… mi-a spus că vei naşte prin cezariană…

Maria râse scurt, aşezându-se mai bine în pat.

-Da ştiu. Mi-a spus că am un organism încăpăţânat

-M-au sunat de la liceu şi mi-au spus că eşti aici.

-Da. Cred că elevii mei se bucură că nu mai fac atâta istorie, directorul a chemat un suplinitor în locul meu.

-Însă nu cred că bucuria lor e mai mare decât a mea. Voi fi tată, Maria! Voi fi tată! spuse Ionuţ, mângâindu-i din nou obrazul.

-Ei bine dacă eşti aşa bucuros, de ce nu ai purtat tu sarcina, deşteptule… glumi Maria.

Uşa alba a salonului se deschise şi două asistente au intrat cu o targă pe roţi.

-E momentul! Zise una dintre ele punând o mână pe umărul lui Ionuţ. Hai, curaj tovarăşa Popa.

Au ajutat-o sa se ridice si sa se aseze pe targa dupa care au dus-o in sala de operatii unde Dr Pavelescu era deja echipat si pregatit. L-au pus sa astepte intr-o sala spunandu-i ca o sa dureze ceva timp. Nelinisitit si nerabdator se plimba prin sala de asteptare cu mainile la spate si spatele cocosat, garbovit parca ar fi avut 70 de ani.

Dupa vreo ora si ceva, usile salii de operatii s-au deschis violent, o asistenta iesi furtunos si alerga pe coridor cu fata inspaimantata…

-Chemati cardiologul! striga ea catre o alta asistenta. Chemati-l de urgenta pe tovarasul dr Toma, sa vina in sala de operatii. Dupa ce mai rosti cateva cuvinte catre asistenta de la receptie, intra la fel de repede in sala de operatii. Receptionista puse mana pe telefon si forma interiorul sectiei de cardiologie, apoi murmura ceva aruncand priviri scurte si furisate catre Ionut care uimit si aproape convins ca se intampla ceva, ramasese socat, cu gura cascata, asteptand un semn.

In scurt timp, un om micut de statura, grasun, cu un halat pe el, alerga sufland greu si tinandu-se cu mana de burta, apoi, intra si el in sala de operatii. Ionut se apropie de biroul de la receptie si punand mainile pe tejgheaua de marmura vorbii prin deschizatura din geamul ce separa sala de asteptare de camera receptionistei.

-Buna ziua, tovarasa! o asistenta purtand o bluza alba de doc, mulata bine pe corp, cu parul blond si cret de sub boneta ce o purta prinsa pe cap cu agrafe, isi ridica privirea si il intreba:

-Buna ziua! Cu ce va pot ajuta tovarase!

-Sotia mea... spuse cu vocea tremuranda. Este in sala de operatii, trebuia sa nasca prin cezariana. Aa... puteti va rog sa-mi spuneti si mie ce se intampla ?

O privea indurerat, simtind ca ceva ce nu trebuia sa aiba loc, se intampla. Piciorul drept incepu sa-i tremure din sold si nu se putea opri, inima i-o lua razna si gandurile ii alegau ametitor prin minte. Vazand starea in care era, asistenta ii spuse:

-Tovarase, credeti-ma pe cuvant ca nu va pot spune mare lucru. Asteptati va rog sa iasa cineva din sala, care va poate ajuta mai mult.

-Dar... cardiologul?.. pentru ce l-au chemat?

-Am inteles ca sunt niste complicatii cu copilul. Mai multe nu stiu sa va spun. Ma iertati va rog, spuse si isi pleca privirea intr-un registru mare in care completa ceva.

Ionut se retrase si se aseza pe un scaun incomod al banchetelor din sala. Privea pe pereti, incercand sa gaseasca modele in varuiala alba, apoi pe tavan, ba pe mozaicul podelei, in asteptarea unui raspuns care intarzia sa apara.

Cand in sfarsit, cineva iesi din sala, acela era doctorul obstetrician. Figura posomorata ce o avea nu spunea nimic de bun augur, iar in momentul in care se apropia de el, trecandu-si mana peste fruntea transpirata, Ionut se ridica in picioare:

-Tovarase doctor!

Inspirand profund, parca pentru a gasii tarie sa spuna ceea ce urma sa spuna, doctorul ii spuse:

-Copilul...aa... e bine, insa... mama, adica sotia dumitale... si dadea din cap dezaprobator, ocolind privirea scrutatoare a lui Ionut.

-Adica!? Tovarase doctor!.. intreba el, tinandu-si respiratia.

-I-a cedat inima, tovarase... spuse dintr-o data. Imi pare nespus de rau. Puteti afla mai multe de la asistenta mea. Eu mai am cateva operatii de facut. Luati legatura cu ea si puteti vedea si copilul... fetita adica.

Cu privirea plecata, doctorul se intoarse pe calcaie si garbovit, mergea tinandu-si o mana pe frunte, masandu-si o durere de cap, timp in care Ionut, trecut de la extaz la agonie se prabusi in genunchi, cu picioarele sub el si capul in palme si izbucnii intr-un plans isteric. In ameteala ce-l apucase il blestema pe Dumnezeu, simtind ca nu mai vrea sa mai traiasca, simtind cum totul explodeaza in jurul sau, de furia ce l-a cuprins, cum orice zgomot s-a evaporat, si o liniste surda i-a acoperit urechile si cum totul

incepe sa se intunece in ochii sai. Cineva il trase de mana sa se ridice, se uita la asistenta care asistase la operatie care ii spunea ceva, dar nu o putea auzii, ii vedea gura cum isi misca buzele ridate dar nici un sunet nu ajungea la urechile sale. Cand in sfarsit putea percepe sunete, toate au devenit asurzitoare. Isi cuprinse tamplele, pentru ca simtea cum o sa-i explodeze; incerca sa se calmeze si inspira adanc, expira zgomotos, cu gura deschisa, picaturi de saliva imprastiindu-se din gura lui, in aerul devenit insuportabil. Se folosii de sprijinul banchetei cu o mana, ca sa se ridice si desi, picioarele ii tremurau, trebuia sa stea ferm. Mai avea o viata pentru care sa traiasca... o fiica, o amintire de la scumpa sa Maria. Tot ceea ce-i mai ramasese pe lumea asta. Trebuia sa-si gaseasca forta necesara sa continue si iata-l stand acum drept ca un stejar pasind cu pasi calculati, sigur pe el, mergand spre sala de operatii unde corpul inert al sotiei sale statea intins pe masa pe care isi daduse duhul, trecand in nefiinta, irosindu-se o frumusete rara, o inima mare si o persoana mareata a carei bunatate radia o lumina pura. Ii lua mana intre palmele sale si saruta raceala pielii, caci caldura corpului se stingea precum se stinge un foc de jaratec, incet incet. Ii mangaie chipul pe care inca mai ramasese un zambet dezimvolt, isi trecu mana prin parul ei si saruta fruntea neteda care nu se va mai incretii de acum niciodata la toate planurile visatorului Ionut, buzele care nu vor mai zambii niciodata si ochii care nu-l vor mai privii niciodata cu atata blandete. Simtii cum viata a plecat din trupul ei si cum il va veghea de acum incolo de undeva de sus, ii simtea prezenta si inima ii fu mangaiata de aceea prezenta. O lacrima calda ii mangaia obrazul si simtii cum cineva ii stergea acea picatura de suflet ce se scurgea din trupul lui. Ii mai saruta inca o data mana ce nu-l va mai mangaia in veci si-si lua ramas bun, cu inima franta de durere.

-As dorii sa vad copilul! i se adresa asistentei care ramase in usa.

-Da tovarase! Urmati-ma va rog!

I s-a dat un halat si o masca cand a fost dus in fata unei camere in care se aflau nou-nascutii. Asistenta aduse in brate un

copil, infasurat in scutece albe, de finet, ce gangurea incet la schimbarile de lumina din fata ochilor ce nu putea sa vada sau sa inteleaga nimic din lumea in care ajunsese. O lua in bratele sale si simtii aceea inocenta si acea fragilitate a fiicei sale ce avea sa aiba nevoie de multa grija si dragoste de acum incolo. O privii si pe chipul ei vazu chipul sotiei sale, in ochi avea aceea privire dezorientata a unui bebelus, insa erau clar ochii mamei sale, iar manutele ei mici, care abia puteau cuprinde degetul tatalui se miscau jucause, incercand parca sa-l imbratiseze.

-Stiti, tovarase! V-a trebui sa-i dati un nume! spuse asistenta batrana, care-l privea cu lacrimi in ochi.

-Cum va numiti! intreba el.

Schitand un zambet bland, asistenta spuse:

-Ralu. Asa ma numesc, apoi scoase din urechile sale, perechea de cercei de aur, ce-i purta spunand:

-Au fost ai mamei mele care-i avea de la mama sa. Mi-ati face o onoare deosebita sa-i primiti si sa-i poarte ea; si se aropie usor si ii puse in scutecul copilului, binecuvantand-o. Dumnezeu sa te aiba in paza, Ralu...

*

22 August, 2009
Târgoviste, Romania

Când a auzit zgomotele de jos, a sărit in picioare, cu faţa umflata de somn, cu mersul impleticit, s-a imbrăcat in grabă şi a izbit violent uşa sufrageriei când a intrat, intinzând mâna dreaptă spre perete, apăsând intrerupătorul să aprindă lumina. O lustră prafuită impraştia o lumină palidă, disproporţionată, biroul plin de hârţogării era in dreapta, se apropie de el si văzu cum câtiva gândaci de bucătărie se impraştiară prin camera mizeră, când puse mâna pe manuscris insă, unul mare şi umflat rămăsese nemişcat, paralizat, şi simtea cum il privea cerşindu-i milă. Aproprie in grabă manuscrisul de podea, astfel incât fiinţa târâtoare să poată pleca fără probleme. Işi luă din cuierul de lemn de după uşa geanta de poştaş din piele intoarsă, maro, ce stătea atârnată aşteptând parcă acest moment. In ea se găsea tot ceea ce avea nevoie. Indesă manuscrisul in geantă in timp ce iesea din apartament, tragând uşa dupa el, insă fără să o incuie. Nimeni nu ar fi avut ce să fure din acel apartament, pentru care plătea o chirie exorbitanta, in raport cu ce condiţii ii erau oferite. Dar nu asta il interesa acum… ştia că trebuie să plece. Zarva facută de poliţiştii care urcau pe scări era mai mult decât evidentă. Erau cu un etaj sub el. Se gândea să ia liftul, insă, cu siguranţă l-ar fi aşteptat cineva jos, aşa că urcă la ultimul etaj, escaladă vechea scară de metal care ducea sus pe acoperişul blocului. Vântul ce bătea la acea inalţime ii răvăşa părul lăsat sa creasca pana la umeri. Oraşul ăsta vechi nu a arătat niciodată mai bine ca astăzi, cu clădirile sale gri, umbrite de dealurile mănăstirii ce adăposteau capul unuia dintre cei mai mari domnitori ai ţării, cu cerul atât de albastru şi norii nemişcaţi de

vântul care nu-i ajungea, rămânând netulburati ca nişte bucăţi de vată de bumbac, împrăştiaţi pe o coală plină de cerneală a unui copil ce se joacă nevinovat, inocent, neştiutor si nepăsător de ceea ce va urma să se întample cu omenirea. Povara de a ştii ce urmează apăsa greu pe umerii lui, atât de greu încât singurul său gând era cum să scape mai repede de aceea responsabilitate, pentru a-şi vedea mai departe de viaţa sa alături de Ralu, fiica sa. Si tot ceea ce-l împiedica era acest stupid manuscris al lui Sundhar Singh. Un personaj care era posibil nici măcar sa nu fi existat, in opinia publică, un manuscris cu o profeţie uluitoare, devastatoare despre Romania, un manuscris interzis încă de pe vremea fostului dictator, însă tatăl său l-a ascuns atâta vreme, iar el trebuia să facă la fel, din simţul prostesc al unei datorii morale faţă de memoria tatălui sau. Ura acest lucru, deşi asta nu-l impiedica să-şi facă treaba. Urmărit, întotdeauna pe fugă, hăituit ba de poliţie, ba de personaje a căror sorginte nu o cunoştea. Acum era urmărit de poliţiştii de la Municipal. Erau trei agenţi şi patru jandarmi… le auzea vocile urlând: “Poliţia!”, în timp ce au lovit uşa cu piciorul pentru a intra în apartament. Nu ştia cum au reuşit să dea de el, iar acum unul din jandarmi urcase să verifice acoperişul.

-Nu mişca! Poliţia! urla jandarmul scoţand arma de la şold. Respira greu, emotiv, mâna îi tremura iar pe tâmplele acoperite de sudoare, de sub capela bleu-marin, zvâcneau câteva vene albastre. Ochii de un albastru rece, îl fixau pe Ionuţ care ridica mâinile, prudent, privind cu un ochi la puştiul de jandarm, bobocul care-l ameninţa cu arma, iar cu celalalt la o cale de scăpare de pe acest acoperiş.

-L-am prins, e sus pe bloc! urlă din nou către agenţii de jos. Cu picioarele depărtate se apropia de Ionuţ cu arma indreptată spre pieptul sau, ţinuta cu ambele mâini. Picioarele incepuseră si ele să-i tremure, iar cu colţul ochiului, privea spre marginea blocului cu zece etaje. Nu ia trebuit mult să-şi dea seama că jandarmul avea rău de inălţime, aşa că, lăsă mainile jos, privind in spatele său. La 4 metri distanţă era celălalt bloc, mai puţin înalt

decât acesta. Avea nevoie să facă un salt considerabil, dar nu era imposibil.

-Mâinile sus! striga din nou jandarmul. Să fi sigur ca o să trag! îl asigură el.

Pe scara se auzeau paşii apăsaţi de bocanci militari, ai poliţiştilor ce urcau sus.

-Ba n-o să tragi, fiule! îi spuse Ionuţ, zâmbindu-i. Nu astăzi când e o zi aşa frumoasă… îl privea acum şi mai fix, accentuând efectul psihologic ce urma. La inalţimea asta ai putea să greşeşti şi să mă omori, ori nu cred că vrei asta.

Auzind cuvântul "înălţime", jandarmul parcă transpira şi mai rău, îşi şterse cu mâneca stângă, sudoarea de pe frunte ridicând capela de pe cap şi aşezând-o la loc. Studiind atent mimica şi fiecare gest ale jandarmului, Ionuţ se aropia cu pasi uşori de el. Ştia că are nevoie doar de o secunda de neatenţie pentru a face saltul înapoi. şi acea secunda venii în momentul în care ceilalţi poliţişti se căţarau pe scara de metal. Atunci când jandarmul işi îndrepta privirea către înapoi, unde apăru unul dintre colegii săi, atunci se întoarse şi işi făcu un avânt scurt apoi urmă saltul în înălţime. Vântul îi sufla în faţă, pardesiul impermeabil de culoarea bronzului se unduia în avântul saltului strălucind în razele soarelui dimineţii. Un gest reflex al jandarmului îl făcu să apese trăgaciul pistolului de pe ţeava căruia ieşi un glonţ. Timpul parcă sta în loc în acel moment, lăsându-i răgaz să observe cum glonţul se învartea in jurul propriei axe, dilatând aerul îndreptându-se către ţinta sa. O dâra foarte fină de fum croia drumul către punctul de impact al glonţului care se nimerii a fi geanta lui Ionuţ, ce în urma săriturii ajunsese undeva deasupra umerilor săi, protejând astfel corpul său suspendat. Apoi zgomotul metalic al cartuşului tras, ce pică, puse capăt dilatării timpului.

Înotând prin aer, ajunse pe acoperişul blocului vecin, simţind cum genunchii şi gleznele stăteau să-i cedeze când ateriză, rostogolindu-se pentru a mai atenua din şocul săriturii. Se ridică în picioare scuturându-şi palmele de smoala care era turnată pentru a

izola acoperişul, îşi trecu o mână prin păr întorcându-se cu faţa spre jandarmul de pe blocul mai înalt, zâmbi ironic şi îi spuse:

-Nu astăzi, bibane!.. Nu astăzi!..

Coborând şi ieşind din blocul acela, se strecură prin parcarea plină de maşini a hipermarketului apoi pe străduţele lăturalnice până la muzeul de istorie unde avea să fie în siguranţă, pentru ceva vreme, cel puţin.

*

Zgomotul pantofilor săi pe podeaua de marmură a muzeului răsunau într-un ecou pustiu. Lumina ce intra prin ferestrele largi dinspre est, facea ca armura argintie de cavaler, din epoca medievală, expusă pe peretele Nordic, să stralucească amintind de vremuri de mult apuse. Vremuri în care întunericul minţii umane dăinuia liber fără oprelişte, întuneric întretinut numai de Instituţiile Bisericeşti. Curatorul muzeului îl recunoscu şi se apropie de el.

-Bună ziua domnule Popa! Ce vânt vă aduce pe la noi?

-Australul, d-le Eftimie… australul… îi spuse, strângându-i mâna osoasă, cu venele pline de noduli. Curatorul era un om pipernicit, foarte slab, fumător înrăit şi şpriţar la ordinea zilei, însă mintea sa din capul cu părul rar si cârlionţat, tuns scurt, era intotdeauna trează, oricât de mult ar fi băut. Purta nişte pantaloni de raiat maro şi un tricou negru cu dungi orizontale gri, care stătea pe el ca pe gard. Privirea ochilor căprui, adânciţi în orbite, cu strabism paralitic la ochiul drept, studia bărbatul care devenise Ionuţ.

-Câţi ani au trecut de când ai fost pe aici ultima dată? Cinci, şase ani?

-Într-adevăr! spuse el. Prea mulţi…

-Mi-aduc aminte de vremea când alergai pe aici prin muzeu, când veneai cu tatăl tău, Dumnezeu să-l odihnească în pace, zise curatorul privind parcă prin el.

-Mda… zâmbii Ionuţ. Eu mi-aduc aminte de madam' Kiraly cum mă alerga cu mătura când intram cu picioiarele pline de noroi prin muzeu… râdeau amândoi cu pofta.

-Da săraca, sa dus şi dânsa… Numai eu nu mă sting… zise cu tristeţea întipărită pe chipul schimonosit. Nu mă vrea Domnul…continua el. Îmi tot zice că mai am de facut niste treabă p'aci.

-Si câtă treaba mai ai… nea Eftimie. Hai mai bine să-ţi zic de ce am venit la dumneata… şi duse mâna la geanta ce o purta oblic pe umar. Scoase din ea manuscrisul lui Sundhar Singh şi i-l înmana.

-L-ai găsit în sfârşit, zise curatorul. Bravo copile. Nici nu ştii câtă lume îl cauta.

-Ba cred ca ştiu!... îi spuse Ionuţ, încercând să-şi dea geanta de pe umăr jos. O zăngănitura scurtă, metalică se auzi din geanta sa şi băgă din nou mâna. Scoase tabachera de argint cadou de la Maria, şi observă că era indoită, aproape găurita, o întoarse pe partea cealaltă şi, prins intr-o gaura, era un glonţ de cupru. Cred că ştiu cât se poate de bine, spuse el privind glonţul între degete în lumina soarelui ce răzbea prin vitraliile ferestrelor.

Răsfoind prin manuscris, plimbându-şi privirea de pe o pagină pe alta, increţindu-şi fruntea şi facând anumite grimase, specifice lui, curatorul spuse.

-Auzi, da'… fiica ta ce face?

-Mulţumesc, bine! Îi răspunse Ionuţ, care privea cum dl. Eftimie nici nu-şi ridica privirea din manuscrisul din care era absolut sigur că nu înţelegea o boabă. E la facultate la Bucureşti. Studiază psihologia.

-E bine zici?

-Da! E bine.

Mai răsfoi câte ceva pagini apoi, închise manuscrisul zicând:

-Bun! Bănuiesc ca vrei să-l traduci.

-Bănuieşti bine matale…

-Mergi te rog la Curtea Domnească şi caută-l pe Cristi… Ţuţu Cristian. E un băiat extraordinar, vorbeşte fluent 12 limbi moarte, sunt sigur ca el te poate ajuta. Zi-i că eu te-am trimis. O să te ajute, e băiat bun ăsta... a invăţat la Oxford, la beţivii ăia de bretoni.

-Bun! Aşa am să fac, nea Eftimie. Mă duc şi eu! Numa' bine! Doamne ajută!

-Doamne ajută, fiule… Doamne ajută! Şi rămase nemişcat privindu-l cum ieşea cel ce alese drumul tatălui său, cel pe care liniştea nu-l va mai găsii prea curând.

Ieşit din muzeu, nu avea de mers prea mult până la Curtea Domnească, acel monument, rămăşiţe ale locului de domnie ce a adăpostit cândva treizeci şi trei de voievozi. Plătii biletul la intrare, scoţând din buzunar trei lei, gândinduse ce bine a făcut statul când a decis să facă banii din plastic. Zâmbii taxatoarei, care schiţă un zâmbet plictisit la rândul ei şi intră. Trecând pe sub arcul imens de cărămidă îşi aruncă ochii pe placa de marmură de pe peretele din stânga sa, unde erau trecute numele tuturor voievozilor ce au domnit acolo. Înaintă pe o cărare pietruită, în dreapta pe lângă biserică, apoi pe lângă ruine se strecură şi ajunse în spatele lor, unde la vechea bisericuţă, Sfânta Vineri, lucrau nişte zidari. Se apropie de ei şi intrebă pe unul dintre ei:

-Buna ziua! Ştiţi cumva unde îl pot găsii pe Dl Ţuţu Cristian?

-Aa Ţuţu?… e jos, linge praful de pe o piatră. îi răspunse acesta, stârnind râsetele celorlalţi zidari, făcând aluzie la faptul că recondiţiona o placă comemorativă, veche.

Se întoarse pe călcâie şi lăsând în urmă râsetele nevinovate ale muncitorilor se îndreptă spre camera de sub ruine, ce era folosită pentru depozitarea tuturor artefactelor găsite, care erau recondiţionate apoi trimise la muzeu. Îndepărtând gratiile de la intrare, cobora o scară de piatră, printre zidurile de cărămidă innegrită, slab laminate. Undeva se deschidea o sală largă, zidită

tot cu cărămidă, luminată de un bec atârnat în tavan, alimentat de nişte fire trase din afara camerei, pe o fereastră ingustă. Aproape îngenuncheat, lângă o placă de marmură albă, stăteau un tip micuţ de statură si slab, cu părul blond ce-i ieşea de sub un fes negru cu Chicago Bulls. Ţinea în mână o pensulă şi tot curăţa praful de pe placă părând că nimic nu îl va deraanja din ceea ce făcea.

-Salut! Domnul Ţuţu?...

Îdreptându-şi privirea către el, ridicându-şi sprâncenele arcuite, Ţuţu făcu un semn din cap că da, apoi se întoarse la ceea ce făcea.

Simţindu-se ignorat şi puţin stânjenit, Ionuţ insistă:

-Aveţi un moment, vă rog?

-Imediat, numai puţin vă rog, dar… după cum v-am spus şi mai devreme la telefon, o să plătesc când o să îmi primesc şi eu salariul…

Buimăcit îşi drese vocea şi i se adresă din nou:

-Mă scuzaţi dar nu sunt de la nici o bancă…

-Nu?...

-Nu! M-a trimis Dl Eftimie la dumneavoastră. Mi-a zis că mă puteţi ajuta cu ceva.

-Aaa… bun atunci. Mă scuzaţi… Creditorii ăştia fără inimă mă urmăresc oriunde aş fi. Zise Ţuţu râzând, arătându-şi strungăreaţa dinţilor superiori. Se ridică în picioare şi îşi şterse mâna pe pantalonii sărăcăcioşi in material după care o întinse în semn de salut către Ionuţ. Acesta îi strânse mâna ferm şi se recomandă, uimit de strânsoarea puternică a unui om aşa plăpând.

-Mă numesc Ionuţ Popa! Aş dorii să vă uitaţi puţin peste ceva. Putem merge undeva mai retras, vă rog? Îi spuse observând că în sală mai intrară şi alte persoane.

-Mmm… Da, sigur! Haide-ţi vă rog, să mergem în turn. Îi spuse Ţuţu, politicos, punându-i o mână pe umăr.

După ce au ieşit la suprafaţă, au urcat în Turnul Chindiei, un măreţ turn de apărare, ce veghea asupra Curţii domneşti, precum şi a întregului oraş, fiind aproape cea mai înaltă construcţie din acel orăşel, odată cea mai mare cetate.

Urcând scara dispusă într-o spirală, au ajuns deasupra turnului de unde priveliştea oraşului era minunată. Era o zi cum nu mai văzuse de mult, era o zi frumoasă. Ţuţu scoase dintr-o pungă ce o luase cu el din sala în care lucra, două sandwich-uri şi îi oferii şi lui Ionuţ unul. Îl primii, mulţumindu-i din priviri, căci întradevăr îi era şi lui foame, deşi se săturase de acelaşi gust de fast food pe care-l avea pe buze de fiecare dată când muşca din chifla aceea moale şi din mixtura cu cartofi prăjiţi şi piept de pui mărunţit.

-E bun! îi spuse. E un kebap foarte bun şi suficient de ieftin, pentru Târgovişte.

Muşcând din chifla moale, gura i se umpluse de salivă totuşi, probabil de foame. Simţea susanul pe limbă şi gustul cărnii de pui, condimentat şi mărunţit, fript pe cilindrele acelea mari de metal, şi sosul acela de usturoi care-i plăcea atât de mult.

-Voiaţi să îmi arătaţi ceva? Dle Popa? Întrebă Ţuţu mestecând în acelaşi timp, plescăind apoi strângându-şi buzele pentru a nu i se scurge sosul din gură. Ionuţ, scoate manuscrisul şi il arată.

-Acesta este! Îi înmână manuscrisul apoi îl privea pe Ţuţu, fix, pentru a-i afla părerea înainte ca acesta să o gândească măcar.

Muşcând din acel kebap privea în zare şi spuse:

-Ştii!... Indiferent dacă e criză sau nu, război sau pace, oraşul asta a rezistat mereu, în umbră ce-I drept, dar… a rezistat. Părea că ar fi vrut să schimbe oraşul din priviri, să-l reconstruiască după propria sa viziune, cu siguranţă ar fi fost un sentiment nobil, având în vedere câtă muncă de voluntariat a dus şi câtă sete de cunoaştere avea acest om.

-Bun! Să înţeleg că-l vrei tradus? spuse răsfoind cu grijă paginile manuscrisului. E păcat, locul lui ar trebui să fie în muzeu, nu să fie nevoie să alergi cu el.

-Nu! Nu îl vreau tradus, ştiu deja ce conţine, iar locul lui ar trebui să fie într-un muzeu, însă ceea ce aduce cu el acest manuscris trebuie împărtăşit lumii întregi într-un alt mod. E mult prea valoros.

-Şi atunci pentru ce mai ai nevoie de mine! întrebă el arcuindu-şi sprâncenele, continuând să mestece.

-Aş vrea să îl ascunzi pentru mine!

Încreţindu-şi fruntea, se scărpină cu unghia pe ceafă, lăsând pielea roşie cu o dâră de praf, transpirată. Privii din nou în zare, părea plecat departe şi după o vreme zise:

-Bun! o facem şi p'asta! Cred că am locul perfect pentru asta.

*

Aerul rece al muntelui îi umplea plămânii de o energie vitală cum nu mai întalnise până atunci. Nu era sigur dacă era vorba de aerul de munte doar, sau locul era de vină. Ştia că anumite locuri de pe pământ sunt sacre, un fel de puncte energetice ale planetei, unde puteai simţi cum această piatră din spaţiu numită planetă, este la fel de vie ca orişice fiinţă ce sălaşluieşte pe ea.

Ajuns în vârf, putea să admire liniştit toată splendoarea Bucegilor. Nu se simţea nicidecum obosit, însă se aseza pe o piatră pătrată. Inspira aerul, atât de curat încât închise ochii de plăcere. Răcoarea plăcută îi revigora corpul transpirat şi în timp ce sta cu ochii închişi auzea vântul şoptindu-i. un fel de fior îi traversa corpul şi se instala undeva pe coloana vertebrală. Inima începu să-i bată simţitor şi un fel de euforie îi îmbăta creierul. Simţea viaţa din el împrăştiindu-se în mediul din jurul său şi din eter prin el ajungând înapoi în pământ. Simţea acel strigăt mut al bătrânei planete ce-i vorbea. Se întreba în sinea sa cum s-a ajuns aici… cum de noi oamenii am uitat de acea legatură între noi şi planeta pe care trăim, cum de am destrămat acea armonie cu toată tehnologia noastră şi cu setea noastră de bogăţie, cu apetitul nostru de a consuma resursele planetei aşa de inconştient şi de distructiv.

Inima şi mintea i s-au împovărat cu aceste lucruri şi simţea acum o revoltă atât de puternică încât şi-ar fi dorit ca toate rănile planetei să se vindece cu un strigăt puternic din adâncul fiinţei sale.

Mai inspiră încă odată adânc, şi deschise ochii. Văzând toată acea frumuseţe ochii îi lăcrimară la gândul că totul va pierii într-o zi. Un şuierat al vântului îi atrase atenţia, simţea că nu mai e singur. O prezenţă stranie îşi făcu apariţia făcându-l să-i tresară inima. Un fel de halo de lumina înconjura peisajul din jur. În timp ce privea uimit, fără să ştie ce se întâmplă acel halo se mişca, parcă dansa de colo colo, reducându-şi forma până la aceea a unei umbre de apă, umanoide. Putea să vadă dincolo de ea şi prin ea. În mod normal s-ar fi impacientat, însă acum era altceva, nu se simţea ameninţat în nici un fel. Închise ochii şi îşi deschise mintea pentru a încerca să comunice cu acea entitate, pentru că într-un fel ştia că asta e calea. Nu ştia cum, însa, intuiţia lui asta îi spunea.

Eliberându-şi mintea de orice gând negativ, întunericul ce-l vedea în jur începu să contureze o formă, la început, apoi, acea formă se lumina din ce în ce mai mult şi lua chipul soţiei sale, Maria. O scurtă tresărire îi făcu inima să bată mai tare, îşi simţea pulsul în fiecare încheietura din corpul său, iar entitatea cu chipul Mariei începu să-i vorbească cu o voce domoală, suavă, fără vreun ton anume şi aproape impersonală:

- Ave Ramanus! Ţi se va spune de acum Ramanus, căci eşti printre ultimi din neamul tău, ramanii, Purtătorii Luminii. Focul vostru arde adânc în sufletele voastre, iar mintea voastră este liberă ca pasărea cerului. Viaţa de pe această planetă simte vibraţia voastră la fiecare bătaie a inimii voastre. Nu-ţi fie frică de cele ce vor urma căci totul are un scop precis, fiecare drum îşi are capătul său, iar voi aţi ajuns la capătul drumului, doar pentru a începe unul nou.

Ar fi vrut să o strige pe Maria, poate chiar să o imbrăţişeze, dar ştia că nu e ea şi, întrebă cu voce tremurândă:

-Care este acest nou început? De ce trebuie să trecem prin tot ceea ce s-a prezis?

În timp ce stătea jos, a perceput aroma unei flori înmiresmate. Entitatea îl privea şi l-a întrebat dacă percepe frumosul parfum al florii albastre.Apoi i-a spus: “ Asta e ziua potrivită pentru ca tu să înţelegi conceptul “esenţă-spirit”.”

L-a întrebat dacă îi place floarea albastră şi i-a răspuns că nu vede niciuna în jur, însă îi percepe , parfumul. I s-a spus: “Astăzi floarea albstră nu e prezentă, deşi îi percepi parfumul şi îi poţi mângâia petalele. Asta e calea existenţei; totul soseşte mai întâi spiritual. La fel cum soseşte floarea albastra, astfel soseşte totul din jur. Astfel şi voi oamenii aţi sosit în această lume, mai întâi spiritual, iar mai apoi fizic.” Dar existenţa tuturor lucrurilor este ciclică, astfel din forma fizică va trebui să redeveniţi spirit, energie pentru ca fiecare ciclu al existenţei să fie complet şi spiritul să se maturizeze.”

“-Asta înseamnă că va trebui să murim? Să fim distruşi în aceste dezastre menite să schimbe lumea?”

“-Lumea din jurul nostru, este deja în schimbare, totul este în perpetuă schimbare, însă dacă, muriţi sau trăiţi conştient aceste evenimente, depinde doar de voi. Curăţaţi planeta de vibraţiile negative şi nimic din tot ce se va schimba nu se va pierde ci se va transforma. Revelaţia ce vi se va înfăţişa este tot ceea ce umanitatea a aşteptat, însă pentru asta mintea oamenilor trebuie sa fie UNA.”

Auzea vocea aceea în capul său şi ştia că doar aşa îi putea răspunde sau pune întrebări şi nu a fost nevoie să deschidă gura să articuleze cuvinte, căci imediat ce terminase de gândit, întrebarea sa primise un răspuns.

“-Întradevăr locul vostru nu este aici pe Pământ. Doar prin evoluţia voastră veţi arăta că sunteţi demni să vă reîntoarceţi ACASĂ.”

Nu era prima dată când acea entitate îi vorbise, o întâlnise prima dată în vis şi nu a arătat prea mult interes, apoi i s-a arătat şi în timpul unei meditaţii, obicei învăţat la o mănăstire din nordul Moldovei, unde anumiţi preoţi erau iniţiaţi în arta meditaţiei de către preoţi ortodocşi din Grecia. Şi astfel stătea pe vârful muntelui meditând, impasibil la vântul care bătea sau la stropii de ploaie caldă ce începeau să cadă uşor, unul după altul. Mintea sa alerga într-un vertij ameţitor înconjurând lumea întreagă, dorind să o îmbrăţişeze pe toată şi să o umple de iubire…

Îşi deschise ochii şi expiră profund. Temperatura corpului său revenii la normal, căci scăzuse cât timp meditase, pulsul inimii la fel. Porni mergând agale, să coboare şi după ce coborî într-o poieniţă privea inaintea sa şi zării două piscuri înzăpezite pe alocuri. Stătu câteva momente şi admiră frumuseţea naturii patriei sale apoi simţii un imbold să meargă într-acolo în mintea sa răsunând un singur cuvânt: "Kogaionon" – muntele sacru al dacilor. Mergea fără ţintă întotdeauna înainte şi în sus, niciodată înapoi şi în jos. Nu trecuse niciodată pe aici şi nu era nici un semn că altcineva mai trecuse, de foarte multă vreme, drumul cu urme de căruţă pe mijloc fusese deja acoperit cu iarbă deasă, deci trecuse cel puţin un an de când drumul a fost călcat, de maşini nici nu putea fi vorba.

Ajuns la baza unuia dintre piscuri găsi o gaură în munte, atunci începu să plouă torenţial şi se gândi să se adăpostească în acea peşteră. De la un metru distanţă, intrarea în peşteră părea imensă, de parcă ar fi fost făcută pentru uriaşi. Intră şi găsi o cameră înaltă de vreo patru metri cu pereţii şlefuiţi perfect, lucru ce atesta că nu a fost făcută de mâna omului, nu cu tehnologia de astăzi. Începu să se răcorească şi să îi fie frig, îşi aprinse lanterna atârnată de un buzunar lateral al rucsacului său şi inspectă camera. Da! Acum era convins că nu a fost creată de om. Descoperii pe unul din pereţi un desen ciudat. O stea albastră cu opt colţuri, iar în centru o piatră străvezie, ce îşi schimba culoarea într-un mod ciudat. Atinse acea piatră şi simţii un fel de furnicături, apoi o privea cum se aprinde, iar totul în jurul său se umplu de o lumină curată de parcă ar fi fost afară. Un zgomot răsunător de parcă ai fi frecat o piatră de alta, se auzi şi forma unei uşi dreptunghiulare se contură în jurul ciudatului desen. Bucata de piatră începu să se înapoieze vreo jumătate de metru apoi se retrase undeva în dreapta, în peretele muntelui. Un culoar lung se pierdea într-o beznă totală. Îndreptă lanterna înainte şi estimă că avea în jur de zece metri, la fel de înalt ca şi camera anterioară şi lat de doi metri. Pereţii erau negrii cu diferite simboluri pe care nu le recunoştea, iar un val de căldură, plăcută, îi mângâia faţa. Se hotărî să intre şi parcuse abia

doi metrii când acel culoar prinse a se lumina puternic, fără vreo sursă aparentă. Străbătu şi restul culoarului şi ajunse în faţa unei uşi ce avea acelaşi simbol în centru, steaua cu opt colţuri, însă piatra din centru lipsea. Căută în jur după ceva asemănător cu o clanţă sau un mâner de uşă şi nu găsi. În stânga şi în dreapta erau pereţii negrii, iar în sus tavanul care nu ascundea nimic. După ce mai studie uşa câteva momente decise să se întoarcă la prima uşă poate găseşte vreun indiciu. În urma sa lumina se stinse şi culoarul se cufundă din nou în beznă. Când părăsi culoarul lovi cu piciorul ceva ce scoase un sunet ca o lentilă de sticlă. Aprinse din nou lanterna şi căută pe jos găsind piatra aceea străvezie. O luă în palmă şi observă că începuse să capete din nou acea strălucire care lumina toată camera de la intrarea în munte însă nu simţea nici un discomfort. Uşa mare de piatră se închise în urma sa ascunzând şi orice urmă că ar fi existat, în afara desenului stelei albastre.

-Deci asta e cheia! îşi spuse. Dădu cu mâna peste acea stea desenată şi nimic nu se întâmplă. Puse piatra la locul ei şi repetă gestul. Simţii din nou acele furnicături şi uşa începu a se retrage ca mai devreme, piatra din centru stelei căzând în palma lui.

Păşii din nou pe culoarul ce începu din nou să se lumineze şi ajunse la uşa din capătul acestuia. Puse piatra în centrul stele şi uşa se deschise automat, cu aceaşi mişcare, înapoi apoi retrăgânduse spre dreapta, în peretele muntelui. Când trecu pragul simţii din nou furnicături în tot corpul şi deduse că trecuse printr-un câmp energetic invizibil.

Marea Galerie care se arata acum în toată splendoarea ei era luminată, fără să conţină totuşi nicio sursă de lumină. În mod straniu, imediat după dezactivarea primului baraj energetic de la intrarea în Marea Galerie, simţea că totul în jur îi este foarte familiar. Parcă mai văzuse acel loc undeva. Se hotărî însă să mai cerceteze.La o analiză mai atentă, peretele Marii Galerii era acoperit cu ceva ce părea sintetic dar crea senzaţia că are şi o parte organică în el. Avea culoarea petrolului dar reflexiile erau verzi şi chiar albastru închis. Nuanţele culorilor aveau un efect profund relaxant asupra psihicului şi modificau sensibil aprecierea corectă a

distanţei. Materialul peretelui era oarecum aspru la pipăit dar nu putea fi nici zgâriat şi nici îndoit. Şi observă că rezista la orice tentativă de rupere, străpungere, zgâriere sau tăiere. Se gândi că materialul este o stranie combinaţie între materia organică şi cea anorganică.

Începând din faţă, de la intrare, Sala Proiecţiilor conţinea un şir de mese din piatră, dispuse de-a lungul peretelui din dreapta, urmând curbura acestuia. Similar, exista un alt şir de-a lungul peretelui din stânga. Pe grosimea plăcii de deasupra fiecărei mese erau tăiate în relief, cu precizie, semne diferite dintr-o scriere nemaivăzută care semăna cu caracterele cuneiforme din antichitate. Scrierea conţinea şi simboluri mai generale, cum ar fi triunghiul şi cercul. Deşi semnele nu erau vopsite, ele ieşeau în evidenţă printr-o uşoară radiaţie fosforescentă, în culori diferite de la o masă la alta. La apropierea de oricare dintre mese, se activa simultan, pe suprafaţa ei o proiecţie holografică, care prezentau aspecte dintr-un anumit domeniu ştiinţific. Imaginile tridimensionale erau perfecte şi foarte clare. Pe suprafaţa dreptunghiulara a meselor din piatră şlefuită, exista o fantă îngustă, lungă de câteva zeci de centimetri, paralelă cu latura mare a mesei din care apar proiecţiile holografice.

Îşi făcu curaj şi se aşeză pe un scaun, din piatră, cu spătar înalt şi braţe tot din piatră. simţii din nou furnicăturile şi o hologramă se activă în faţa sa. Aceasta înfăţişa un personaj straniu ce semăna foarte bine cu un om, purtând un fel de combinezon, asemănător cu un costum de pilot de avion de vânătoare, iar pe piept avea desenată aceeaşi stea albastră cu opt colţuri. După ce clipi uşor acel personaj grăii:

-Ave Ramanus! A trecut mult timp… Te aşteptam!

-Ave! răpunse şi el, aşteptând cu nerăbdare să vadă dacă i se va răspunde. Spre uimirea sa, i s-a răspuns, probabil înregistrarea era interactivă, asta dacă nu cumva era într-o legătură directă cu acel personaj. Se convinsese în scurt timp că nu este în legătura directă şi că este doar o înregistrare. Aflase că străinul nu era nimeni altul decât Zamolxe reîntors dintre stele şi că accesul lui în

complexul subteran şi la arhivele sacre a fost posibil doar cu ajutorul genei sale ADN moştenite dealungul timpului. Veghease ore întregi consultând ahiva fără a se simţi câtuşi de puţin oboist datorită ambianţei şi află foarte multe lucruri, în momentul în care află că poate interacţiona cu înregistrarea punând întrebările corecte şi primind răspunsuri totale sau parţiale. Află astfel lucruri pe care le ştia, altele pe care doar le bănuia, despre istoria nescrisă a umanităţii dar şi multe lucruri pe care habar nu avea că pot fdii reale. Află în scurt timp şi că tot ceea ce miturile şi poveştile spun este adevărat, însă zei nefiind altcineva decât oameni veniţi dintre stele care au colonizat Terra, încercând să civilizeze o umanitate aruncată în bezna inteligenţei de un război nuclear şi că oamenii erau avatarii unor fiinţe pur spirituale ce se întrupau doar pentru a-şi maturiza spiritul. O singură informaţie îi atrase în mod deosebit atenţia conversaţia urmând astfel:

CAPITOLUL III

Rezonanţa Schuman

04 Decembrie 2011
New York, SUA

Camera hotelului în care era cazat Pr Planck era foarte confortabila. Lumina palidă şi placută din cameră, aruncată blând pe pereţii vişinii îl relaxa foarte tare, însă gândurile îi alergau prin minte într-un vertij ameţitor. Mintea sa lucra intens la găsirea unui răspuns, nu voia să accepte ceea ce se întâmpla. Mintea sa nu voia să accepte ceea ce şi el îşi demonstrase sieşi când a experimentat teoria rezonanţei Schumann. Se ridică de pe fotoliul comod, aşezat cu faţa la ferestrele înalte, prin care puteai privii Big Apple-ul în

toată splendoarea sa, îşi puse paharul de brandy pe măsuţa de cafea din sticlă, acesta făcând un zgomot specific, agitând licoarea ruginie în sensul heliocentric. Se îndreptă spre dulapul unde îşi aşezase geamantanul cu lucrurile aduse de acasă şi îşi scoase din el o poză înnrămată cu soţia şi fiica sa şi un plic ingălbenit de vreme, ce avea trecut ca expeditor numele Albert Einstein. Pr. Planck fusese student al acestuia şi avuseseră o discuţie în ceea ce priveşte o eventuală apocalipsă şi ciclicitatea evenimentelor astronomice catastrofice. Se întoarse la fotoliu şi se aşează confortabil, puse fotografia celor mai dragi fiinţe ce au făcut parte din viaţa sa, pe măsuţa de sticlă şi plicul în faţa ei, ridică paharul de brandy şi închină către poză, cu privirea pierdută:

-O să ne vedem în curând, dragilor! Sorbii din pahar, licoarea dulce amăruie şi îi simţii gustul arzător cum i se scurge până în stomac.

Scuturând din cap vrând parcă să alunge durerea care-l sfâşia ori de câte ori îşi aducea aminte de clipa fatidică în care îşi pierdu soţia Bridget şi fiica Maya, într-un tragic accident de tren, deraiat. Era în urma unui atentat al unei grupări extremiste, ETA, în timp ce erau plecaţi, toţi trei, în Spania, în vacanţă.

Privii tavanul modelat cu ipsos al camerei şi începu se reia toate măsurătorile făcute în experimentele sale, în mintea sa răsunând o întrebare ce apăsa mai greu decât atmosfera dintr-o mingie de fotbal. “ De ce?... De ce după atâta timp? De ce acum?” Dupa ce a avut o valoare constantă timp de milenii, “rezonanţa Schumann” a Terrei a început să crească, din 1980, de la 7,8Hz, apoi să se accelereze, ajungând la 12 Hz, nivelul de astăzi. Aceasta înseamnă că, dată fiind creşterea frecvenţei vibratorii a Pământului, cele 24 de ore de viaţă ale unei zile sunt… doar 16 ore reale! Şi această rezonanţă continuă să accelereze! Oare către ce ne îndreptăm? Entropie? Nu! Nu se poate…

Era unul din momentele în care îşi dorea să nu fi ştiut atâtea lucruri, să nu-l fi întâlnit niciodată pe Conte. Parcă îl şi vedea în faţa ochilor în acea zi când l-a cunoscut. Era la ceva timp după atentatul din Spania, dar nu destul timp ca rănile să i se vindece. Îl

vizitase la universitate, într-un moment în care nu mai era în stare să îşi susţină cursurile măcar, pentru că o apucase pe o cale greşită cu alcoolul. Era ameţit, însă îşi aducea perfect aminte cum era îmbrăcat, cum vorbea şi statura sa impunătoare, eleganţa sa şi ceva ce l-a uimit şi mai tare era că părea a şti totul despre el şi despre ceea ce i se întâmplase. Îşi aducea aminte şi cum în timp ce îi vorbea, el continua să se holbeze la un inel urât cu o piatra ciudata ce strălucea diferit ori de câte ori o privea şi cum brusc dispăruse orice ceaţă din mintea sa, de parcă nu ar fi băut niciodata nimic în ziua aceea. Subiectul abordat îi captase atenţia şi mintea sa însetată de cunoaştere îşi făcu datoria de a-şi pune rotiţele în mişcare pentru a elucida un nou mister.

-Avem nevoie de dumneata, d-le profesor! Lumea are nevoie de dumneata.

-De mine?!? dar nu sunt cu nimic aşa de special, de ce nu vorbiţi cu Stephen Hawkings, cu siguranţă e mult mai experimentat decât mine…

-Într-adevăr, mintea sa e excepţională însă îmi este teamă că dânsul e puţin cam sceptic, şi totuşi nu este la fel de liber ca şi spiritul său. Însă cu dumneata e altă treabă. Am toată încrederea că după ce veţi cerceta ceea ce vă spun o să fiţi atât de entuziasmat încât o să vă uimiţi de sinele dumneavoastră şi de ceea ce o să puteţi face.

Şi chiar aşa a şi fost… nu mare i-a fost uimirea când a pus totul cap la cap aducându-şi aminte de scrisoarea de la Einstein. Întinse mâna şi ridică scrisoarea, iar după ce mai gustă din paharul de alcool se hotărî să o deschidă:

“Bunule prieten şi îndrăgit coleg,

Cea mai frumoasă experienţă pe care am putea-o trăi este cea a misterului…

Desigur, mă întreb adeseori, oare la ce se gândeşte El. Creatorul… Tare mi-aş dorii să ştiu. Tare mi-aş dorii ca oamenii să fie acea imagine limpede din oglinda Sa, netulburată de limitele şi capacitatea distructivă a omului de rând. Desigur mi-aş dorii mult

mai multe lucruri, căci până la urmă la asta se rezumă toată ecuaţia existemţei umane, la dorinţa care ne impinge să facem lucrurile, să cunoaştem, să creăm la rândul nostrum şi în final să facem alegerile de care depinde viitorul nostru, care, ne conturează ceea ce s-ar putea numi destin.

Sunt clipe în care, cu părere de rău, îmi dau seama că nu mai vreau să ştiu tot ceea ce am aflat şi tot ceea ce am descoperit, aş fi vrut ca totul să fi fost folosit în cu totul alte scopuri. Însă implicaţiile ulterioare ale altor realităţi ar fi fost grave… amuzant, nu? Faptul că ma gândesc şi la alte lumi, în care părinţii mei să nu se fi cunoscut, atunci când nu sunt în stare să o salvez pe a noastră, sau poate cine ştie, doar pe a mea. Căci cine poate spune dacă eu scriu această scrisoare în realitatea mea, doar, când de fapt drumul către destinatar este uitat de către poştaşul din realitatea ta şi nu vei mai ajunge să citeşti aceste rânduri. Dar ce rost au toate aceste gânduri poate că te vei întreba. Nu-I nimic… am vorbit de atâtea ori cu mine încât mi-am dat seama că nu mi-am trimis niciodată o scrisoare mie însumi. Tare aş vrea să ştiu că nu voi apuca acele vremuri în care oamenii vor fi una şi aceeaşi conştiinţă. Căci tare m-aş mai plictisii să vorbesc cu toţi şi în acelaşi moment tot cu mine. E puţin amuzant, însă dacă toate păsările ar cânta aceaşi notă, unde ar mai fi muzica? Dar dacă de asta e nevoie ca să salvăm rasa umană atunci nu prea am cum să mă împotrivesc.

Universul se va schimba de câte ori luăm o decizie şi va da naştere la o altă lume, o realitate paralelă în care nu am luat decizia respectivă, asta e legea materiei antimaterie, şi asta va aduce sfârşitul, iar până ce nu vom fi una şi aceeaşi conştiinţă toate aceste lumi paralele se vor întoarce şi se vor prăbuşi, reacţia în lanţ fiind catasrofală. Şi totul din cauză că Albert Einstein a descoperit relativitatea.

Mi-aş fi dorit să nu mă fi apucat nicioadată de studiu, dar atunci poate ceva mai rău s-ar fi întâmplat, şi Hitler ar fi câştigat războiul sau Einstein ar fi fost un mare lider spiritual iudaic. Cine poate şti… cu inima frântă îţi împărtăşesc aceste gânduri sperând ca în alte lumi să nu fi ştiut ce ştie acum şi să nu fi descoperit ceea

ce eu am descoperit şi să nu fie scârbit de lucrarea sa, sperând că poate aşa va muri împăcat.

Cu drag,

Albert…”

Oftând adânc, puse scrisoarea pe masă, la fel şi ochelarii şi goli hotărât ultima gură de brandy din paharul pe care îl ridică în sus privind prin el reeflexiile luminii palide, din camera cel făcea să se simtă atât de singur… părăsit… Se hotărî să meargă la culcare şi aşezându-şi trupul obosit între cearşeafurile răcoroase adormi ca un prunc, în poziţie fetală.